

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 59 - květen 2010

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VARTISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

Také letos měli osmáci možnost
strávit pár hodin se záchranáři

str. 11

PÁR SLOV ÚVODEM

Tak si představte, že dneska už byli druháci na výletě. A zítra jedou třetíci a pátáci a šestáci... Víte, co to znamená? Je to jednoduché – jakmile první třída vyrazí na výlet, je to neklamné znamení, že školní rok má pomalu na kahanu. Ale výlety pro dnešek ještě necháme bokem, protože jim bude patřit celé příští číslo, kterým ten školní rok uzavřeme. Na to je ale ještě měsíc čas.

V padesátém devátém čísle se budeme věnovat událostem, které se kolem nás v posledních dvou měsících prohnaly. Podařilo se nám získat titul Ekoškola, máme za sebou přijímačky na střední školy a do naší speciálky, uskutečnilo se několik zajímavých exkurzí a taky jsme nezapomněli na zábavu a odreagování - třeba na bowlingu jako 9.C nebo v tělocvičně, kam se šla vyřádit 8.C.

Akcí bylo skutečně mnoho a opět se nám stalo, že se do čísla, které máte právě v rukou, ani všechny nevešly. A to má zase 36 stránek jako minule. Ale jsme rádi, že se pořád něco děje, že jenom nesedíme v lavicích a znučeně nehledíme na znučené učitele. Když už se do té školy jednou musí chodit, tak ať je to aspoň trochu zábava, se kterou jde všechno líp...

No a k tomu bychom samozřejmě chtěli přispět i my, takže vám předkládáme letošní předposlední číslo a doufáme, že si v něm každý, kdo ho prolistuje, najde aspoň malý kousíček, který ho zaujme a pobaví.

Tak příjemné počteníčko...

Redakce

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- **18. 05. 2010** Začátek školních výletů, první jede 2.A a 2.B
- **25.-26. 05. 2010** O poklad černého zubra 2010 zážitkový pobyt 7. tříd v Zubří
- **27. 05. 2010** Novoměstský rodák soutěž pro žáky 6. tříd
- **01. 06. 2010** Mezinárodní den dětí

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Kluci v 9.C to nemají jednoduché. Začaly je totiž pronásledovat holky z 5., 6. a 7. třídy. O přestávkách jim nosí zamilovaná psaníčka, fotí si je na telefony a obrázky následně umisťují na facebook... Věřte tomu nebo ne, ale kluci z toho nejsou ani trochu nadšení. My se jim celkem nedivíme. Ale na druhou stranu, hoši, buďte rádi, že za vámi neběhají třetáčky...
- S novou módou přišel Marek Holeček z 8.C. Nedávno se rozhodl ozdobit krásné vlasy Olinky Modrákové tím, že do nich umělecky vlepil žvýkačku. Slušelo jí to náramně, ale Olča pro tenhle typ výzdoby neměla moc pochopení a při jejím odstraňování si vyškubla skoro polovinu pokrývky hlavy. Na oplátku ale Markovi vpravila do bujného vlasu jednu žvýkačku též. Spolužáci mu ji ochotně vystříhali, ale už při cestě na oběd přistála žvýkačka s číslem tři opět na hlavě Olině. Jestli to takhle půjde dál, budou za chvíli v 8.C samí skíni...
- Na naší škole se zdárně rozběhl projekt Ovoce do škol, díky kterému děti z 1. stupně dostávají zdarma ovocné svačinky. Ano, slyšíte dobře – svačinky. Jen 5.A to nějak špatně pochopila, a když byla naposledy na sváču jablka, použili je pátáci místo k jídlu k přestávkové ovocné bitvě přímo ve třídě, takže v závěru bylo jablečné pyré úplně všude. V případě 5.A se tedy dá mluvit o štěstí, že na svačinu nebyly melouny. A tak nás napadá – ovoce do škol ano, ale do 5.A poslat tak maximálně pár facek.
- Všimli jste si, že na školním dvoře přistály dva pingpongové stoly? Je to první krůček k tomu, aby se mohl dvůr využívat o přestávkách nebo volných hodinách k odpočinku a relaxaci. Ještě upevnit koše na minibasket, rozmístit lavičky a objednat trochu slušné počasí...

OBSAH

§ Pár slov úvodem	2
§ Co nás čeká	2
§ Puclíkova šuškárna	2
§ Přijímačky do našeho céčka	3
§ Ekoškola	4
§ Indie – královna Orientu	6
§ Kaleidoskop ovocných svačinek	7
§ Anketa	8
§ Sloupečky	10
§ První pomoc do škol	11
§ Vyzvídali jsme... ..	12
§ Noc s Andersenem	16
§ Zamyšlení třídního učitele	17
§ 3 v jednom potřetí	18
§ Když se setmí... ..	20
§ Les ve škole, škola v lese	22
§ Máme doma zvířátko	23
§ Projekt Plasty	24
§ Filip recitovat umí	25
§ Jak 8.C basketila	25
§ Žákovská knihovna informuje	26
§ Ekologové na exkurzi v Praze	28
§ 9.C na bowlingové dráze	29
§ Světový den vody	30
§ Zase čistá Vratislávka	31
§ Ezop v sedmičkách	31
§ Na exkurzi v Terezíně	32
§ Šestáci na úřadu	33
§ Okénko ZŠ Slavkovice	34

Přijímačky do našeho céčka

Již po sedmnácté se 15. dubna 2010 uskutečnilo přijímací řízení do třídy se specializací na výpočetní techniku – „našeho céčka“.

Jako obvykle nás nejdříve čekalo zahájení v kreslárně. I když uchazečů nebylo tolik jako v minulých letech (počty dětí jsou celkově nižší), byla cítit nervozita, netrpělivost, nejistota.

Následovala písemná část, která obsahovala úkoly z matematiky, českého a anglického jazyka, z vlastivědy a přírodovědy. V následujících 60 minutách uchazeči pomáhali natírat plot, zbudovali ovčín, setkali se s Pinocchiem, odpověděli na zvědavé otázky v angličtině, vyzkoušeli si, co ví o přírodě a mapách, prověřili si své znalosti z mateřského jazyka.

Po písemné části byl čas na odpočinek, ale většinou děti jistě vrtalo hlavou, jak dopadnou. To bylo v rukou komise, která se pustila do opravování, aby záhy vyhlásila první šťastlivce, kteří byli úspěšně přijati. Další skupinku vyzvala komise k účasti na ústních pohovorech a několik žáků již odcházelo se zklamáním v očích, protože neuspěli již u písemné části.

Pohovory probíhaly v přátelské atmosféře, přesto nad některými zvítězila tréma. Při posledním společném setkání se pak uchazeči dozvěděli, jaké je jejich konečné pořadí a zda mají šanci na přijetí do „speciálky“.

Že vám to něco připomíná? Pak jste si mohli zavzpomínat na vaše první zkoušky. No a jestli jste na 1. stupni, alespoň víte, co vás čeká, pokud vás láká blíže se seznámit s výpočetní technikou a stát se žákem počítačové třídy.

Mgr. Marcela Zelenková

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych moc poděkovat všem za maily k brzkému uzdravení a také za kytičky a čokoládičky, kterými jste mne zásobili po mém pooperačním příchodu do práce. Intenzivně pracuji na tom, aby se co nejdříve snědly :-)))

Mgr. Dagmar Svobodová

Letošní rok je pro naši školu ve znamení kulatin. Slavíme 130. výročí od založení školy, 10 let má školní časopis Puclík a 10. výročí si může připsat i ekologická výchova na naší škole. V oblasti již zmiňované ekologické výchovy se můžeme radovat dvojnásob, neboť jsme získali titul EKOŠKOLA.

V říjnu roku 2008 jsme se přihlásili do mezinárodního programu Ekoškola. Nejprve jsme založili ekotým. Prvním úkolem bylo provést analýzu ekologického provozu školy v oblasti odpadů, vody, energie a prostředí školy. Na základě získaných informací jsme vyhodnotili silné a slabé stránky a začali s plánováním. Jako další kroky vznikaly plány krátkodobých i dlouhodobých cílů, které jsme postupně realizovali a vyhodnocovali.

μ Oblast ODPADY

Co se týče odpadů, třídíme již několikátým rokem plasty a tetrapackové obaly, papír a směsný odpad. Je fakt, že ne každý toto o sobě může říci, ale většina z nás třídí odpad opravdu zodpovědně. Celoročně na naší škole probíhá sběr plastových víček, sběr papíru a sběr pomerančové a citrónové kůry. Na školní zahradu byly zakoupeny nové kompostéry a pro snadnější oboustranný tisk byla zakoupena nová kopírka. Ve spolupráci se střední odbornou školou ve Žďáře nad Sázavou proběhla přednáška o třídění odpadu. Žáci ekologicko přírodopisných praktik tradičně vyčistili místní park Korunu od odpadků a navštívili třídící linku na plasty firmy ODAS ve Žďáře nad Sázavou. Zapojili jsme se do soutěže zaměřené na výrobu rostlin z odpadového materiálu a v rámci projektu Zdravý životní styl žáci devátých ročníků prezentovali v loňském školním roce jednak oděvy z odpadového materiálu a jednak provedli anketu mezi veřejností v oblasti nakládání s odpady.

μ Oblast VODA

Podařilo se nám zajistit na školní zahradu sud na jímání dešťové vody, kterou dále využíváme k zalévání zahrady. Žáci 3. ročníku založili lesní studánku, kterou pojmenovali Vratislávka, a žáci 7. a 8. ročníku vyčistili studánku Hubert v nedalekém lese Ochoza. Na prvním stupni proběhl týden věnovaný vodě a Světový den vody jsme oslavili „Modrým dnem“. V tradici oslav Světového dne vody jsme pokračovali i letos, kdy jsme se pokusili o vytvoření rekordu ve stavbě obří kapky z modrých plastových víček jako symbolu vody.

μ Oblast ENERGIE

Ještě před zapojením do programu Ekoškola se podařilo uskutečnit celkovou rekonstrukci topného systému spolu s výměnou všech oken na škole. Co se týká větších úprav, o prázdninách roku 2009 proběhla celková rekonstrukce elektroinstalace v přízemních prostorách školy. Pokračování rekonstrukce dalších pater je plánováno v následujících letech.

Z těch menších cílů, které jsme si stanovili, se nám podařilo nad každý vypínač umístit zalaminovanou cedulku vyzývající k úspoře energie a zhasínání při odchodu z místnosti. Na vypínačích jsou dále umístěny vtipné samolepky upozorňující na zhasnutí světla. Do každé třídy byly zakoupeny teploměry a teplota ve třídách je pravidelně sledována. Byla vybudována zcela nová cvičná kuchyň, vybavená moderními elektrospotřebiči s nízkou spotřebou energie. Žáci ekologických praktik navštívili teplárnu na biomasu v Třebíči a žáci 8. a 9. ročníku pak elektrárny Vír, Dalešice a Dukovany.

μ Oblast PROSTŘEDÍ ŠKOLY

Tato oblast byla, co se cílů týká, nejpestřejší. Žáci ekotýmu sestavili návrh podoby relaxační místnosti a díky grantu v rámci Zdravé školy se nám podařilo získat finance je její vybudování. Na realizaci tohoto záměru se již pracuje. Pro tuto herní místnost máme také připraveny stolní hry, na jejichž výrobě se podíleli žáci druhého stupně.

Velký úspěch máme také v realizaci školní učebny v přírodě na školní zahradě, kde byla vybudována naučná stezka a jezírko. Dále se nám podařilo „ozelenit“ prostory školy. Z původních šesti rostlin, které byla na chodbách školy na počátku naší činnosti, vzrostl počet na 41, v učebně přírodopisu bylo původně 32 rostlin, dnes jich zde máme 56 a ve třídách se původní počet 43 rostlin rozrostl na číslo 64.

Zajímali jsme se také o **problematiku dopravy**. Žáci provedli terénní výzkum dopravní zatíženosti hlavního silničního tahu v našem městě, proběhl výzkum využívání dopravních prostředků v rodinách a anketa mezi veřejností, kterou zrealizovali žáci 8. ročníku.

Závěrem jsme sestavili **ekokodex**, který představuje pravidla ekologického chování, kterými se chceme řídit. 10. března 2010 proběhl na naší škole audit. Byli jsme podrobeni drobnohledu přísných, ale objektivních auditorů, které si prohlédly školu od sklepa přes jednotlivé třídy, školní zahradu až po přístavbu. Získali jsme titul **EKOŠKOLA**, za kterým stojí práce, čas i úsilí nás všech. Tento titul nám byl propůjčen pouze na dva roky a následně musí proběhnout jeho obhajoba.

Doufám, že i za další dva roky nám bude tento prestižní titul náležet právem a budeme si jím moci i do budoucna chlubit. Všem, kteří se více či méně podílejí na ekologizaci naší školy, patří můj dík.

INDIE KRÁLOVNA ORIENTU

Aneta Duřková, 6.C

V pondělí 1. března 2010 se celá naše škola vydala na putování po Indii. Možná je to někomu divné, ale vydali jsme se tam pěšky. Bylo to totiž jen do kina, kde jsme se prostřednictvím fotografií a videí s celou Indií seznámili, neboť jsme měli možnost zúčastnit se pořadu s názvem Indie – královna Orientu.

Tádž Mahál

V průběhu našeho putování touto fascinující zemí jsme se toho dozvěděli opravdu hodně. Viděli jsme fotografie nádherné přírody, kde se vyskytují nejrůznější živočichové. Viděli jsme, jak je krásný svět ze hřbetu slona indického, jak vypadá vzácný tygr bengálský, a dozvěděli jsme se, že gaviál indický je druh krokodýla. Nechyběly ani fotky nejdelšího hada na světě, který je smrtelně jedovatý.

V Indii nalezneme největší pohoří světa – Himaláje. Na úpatí těchto hor leží městečko Dárdžiling, které jsme rovněž měli možnost navštívit. Také z města Leh (hlavní město oblas-

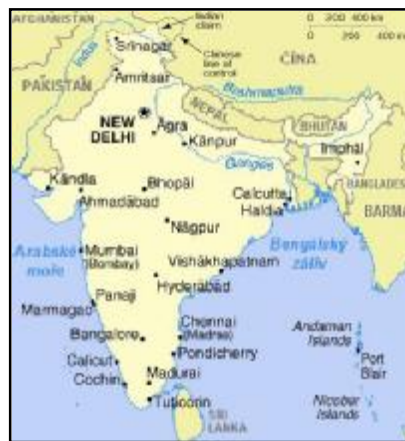
ti Ladakh) byl krásný výhled na zdejší úchvatnou krajinu.

Navštívili jsme i některá významná a nádherná indická města, jako je například Dílí, Kalkata, Agra nebo Jaipur. V těchto městech jsme si mohli prohlédnout každodenní život prostých Indů, jejich zvyky, tance a v neposlední řadě jejich výbornou kořeněnou kuchyni.

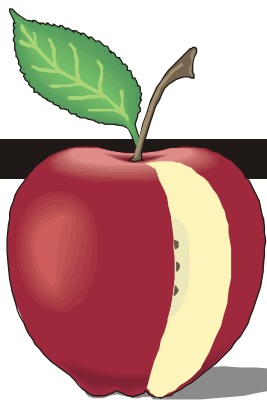
Podívali jsme se i na významné stavby, jakou je například Tádž Mahál, který mají Indové spojen s legendou o velké lásce. Na chvíli jsme se také zastavili na břehu posvátné řeky Gangy, kde jsme sledovali pohřbívání mrtvých.

Na jihu Indie jsme mohli obdivovat kokosové háje, rýžová pole a čajové plantáže. Podívali jsme se do jednoho z nejvlhčích indických měst – do města Karnátaka. Často se tu totiž vyskytují monzuny, které přinášejí velké deště. Dozvěděli jsme se, co to monzuny jsou, jak vznikají a proč jsou pro obyvatele Indie tak důležité.

Jedna z věcí, která určitě všechny zaujala, bylo video o tom, jak v Indii probíhá svatba. Určitě spousta z nás netušila, že v Indii by vám manžela nebo manželku vybírali rodiče! No, myslím, že by nikdo z nás v Indii žít asi nechtěl... **J** Jinak je to ale nádherná země, ale to už teď všichni víme, ne?

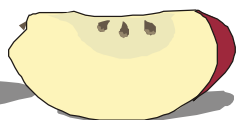
Původně jsme si mysleli, že to bude nuda, ale že alespoň přijdeme o dvě hodiny nudného sezení škole. Nakonec to ale zase taková nuda nebyla a něco jsme se i dozvěděli... **J**

KALEIDOSKOP

Mgr. Pavlína
Poláčková

OVOCNÝCH SVAČINEK

Kaleidoskop není jenom optická hračka, v níž se barevné střípky přeskupují do různých geometrických obrazců. Je to v přeneseném slova smyslu i pestrá směsice rychle se střídajících událostí, v našem případě ovocných a zeleninových svačinek.

Jako škola jsem se zapojili do projektu **Ovoce do škol**, který spadá do kompetence ministerstva zemědělství a Státního zemědělského intervenčního fondu. Na jeho přípravě se podílelo i ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, ministerstvo zdravotnictví a ministerstvo financí.

Prostředky na tento projekt poskytuje ze 73 procent Evropská unie, 27 procenty přispívá Česká republika. Nárok na dotované ovoce a zeleninu mají zcela zdarma všichni žáci 1.–5. tříd a dostávají je dvakrát týdně.

Dodáváno je sezónní ovoce, zelenina a ovocné šťávy, které jsou bez umělých přísad, přidaných cukrů, tuků nebo soli. Škála je opravdu pestrá - počínaje jablíčky různých odrůd přes hrušky, pomeranče a ovocné šťávy až po okurky či ředkvičky.

Právě ředkvičky využila třída 5.B k tématicky zaměřené akci. Děti si vyzkoušely své kuchařské umění. Rozdělily se do čtyř skupin a udělaly čtyři druhy jednoduchých ředkvičkových pomazánek, na kterých si následně i smlsly.

Cílem celého našeho snažení je naučit děti jíst více ovoce a zeleniny, pokusit se tak změnit nebo alespoň kladně ovlivnit jejich současné i budoucí stravovací návyky a nepochybně i zlepšit zdravotního stav mladé populace, který je podle Světové zdravotnické organizace poměrně alarmující.

Jsme si vědomi, že jedna vlaštovka samozřejmě jaro nedělá, jde o běh na dlouhou trať, ale i tak věříme, že pokusit se třeba jen o malou změnu má svůj smysl.

Anketa

tentokrát o mobilech...

Naši pravidelnou anketu jsme tentokrát zaměřili na věcičku, kterou používá snad kromě úplných batolat asi každý. Mobilní telefon. Někdo ho má na uchu nalepený celý den a možná i celou noc a palce má placaté od čudlání textovek, někdo ho používá jen tak vložně a jsou i lidé, kteří ho mají „jen tak pro jistotu, kdyby něco...“ A jak jste na tom s mobilománií vy?

1. otázka: Nosíš si do školy mobil?
2. otázka: Kdy jsi dostal/a svůj první mobil?
3. otázka: Kolikátý mobil od té doby máš?
4. otázka: Co používáš na mobilu nejčastěji?
5. otázka: Co dalšího bys chtěl/a mít na mobilu?

ŽÁCI

Tomáš Dutka, 8.C

1. Jo.
2. Ve 3. třídě, myslím.
3. Druhý.
4. Všechny, co jdou.
5. To je zajímavá otázka, asi vodotrysk.

Markéta Novotná, 4.A

1. Jak kdy.
2. Ve 3. třídě.
3. První.
4. Spíš SMS.
5. Písničky.

Romana Králová, 8.C

1. Jo.
2. V 5. třídě.

3. První.
4. Nejvíce SMS?
5. Mně je to jedno, já ho stejně nepoužívám J.

Simona Hudečková, 4.B

1. Ne.
2. Nějak ve 3. třídě.
3. První.
4. SMS, volání.
5. Foťák.

Lukáš Kubík, 4.B

1. Ne.
2. V osmi letech.
3. Mám první.
4. Všechno možný.
5. Hry.

Pavel Kubík, 4.A

1. Jo.
2. Ve 2. třídě.
3. První.
4. SMS.
5. Vídeá.

Honza Svoboda, 4.A

1. Jo.
2. V první třídě.
3. Sedmý.
4. Volání, SMS.
5. Více videí.

Lucie Váchová, 8.A

1. Jo.
2. Ve druhé třídě.

3. Tak třetí.
4. Všechny.
5. Asi GPS.

Lucie Kloudová, 8.A

1. Jo.
2. Ve druhé třídě.

3. Už čtvrtý.
4. Všechny.
5. Všechno.

Radim Šafařík, 8.B

1. Ne.
2. Nevím, asi ve 4. třídě.

3. Třetí.
4. Přehrávač, volání, SMS, videa, obrázky – klasika.
5. Jak to mám vědět?

UČITELÉ

Mgr. Jitka Matoušková

1. Ano.
2. První mobil jsem si pořídila ve 44 letech.
3. Teď mám třetí.
4. SMS, volání.
5. Prostě základní funkce.

Mgr. Marcela Zelenková

1. Nosím, ale vždycky leží ve sborovně na stolku.
2. Asi přes deseti lety jsem dostala svůj první mobil k narozeninám. A ještě pořád žije a funguje **J**...
3. Teď mám svůj třetí.
4. Hlavně SMS, občas volání a budík.
5. Aby dokázal rozlišit lidi, kteří mě chtějí jen otrávit nějakými hloupostmi **J**.

Mgr. Jaroslava Librová

1. Ano, když ho nezapomenu doma.

2. Asi před deseti lety.

3. Třetí, ale první dva jsem vždycky zdědila po svých dětech. Tenhle třetí mi donesl Ježíšek a ten už byl nový.
4. Budík, ten používám denně. No a pak samozřejmě volání. Textovky moc nepíšu, ale hodně často přes telefon komunikuji se svojí bankou.

5. Líbilo by se mi, kdyby byl telefon i takovým malým bankomatem – kdybych ho požádala, že by mě mohl finančně podpořit **J**.

Mgr. Markéta Niesnerová

1. Ano.
2. Před deseti lety jsem ho dostala k narozeninám.
3. Tenhle je čtvrtý.
4. SMS, volání, budík, upomínky, foťák...
5. Přála bych si telefon s větším displejem a lepším foťáčkem.

Mgr. Jaroslava Hnízdilová

1. Ano.
2. Před deseti lety.
3. Druhý.
4. Volám, někdy použiju i SMS.
5. Jsem spokojená s tím, co mám.

pan školník Jarda Lankaš

1. Nosím a vlastně nedělám nic jiného, než ho celý den zvedám **J**.
2. Je to určitě víc než deset let, možná tak dvanáct nebo ještě víc...
3. Asi pátý, žádný mou skvělou péči totiž moc dlouho nevydrží.
4. Nejčastěji mačkám zelené tlačítko pro přijetí hovoru.
5. Funkce prodlouženého kládiva by nebyla špatná...

Anketu připravily Dominika Kaštánková a Nikola Švárová, 8.C

SLOUPEČKY

Nikola + Dominika, 8.C

DVA NÁZORY

Mgr. Dagmar Svobodová

NA JEDEN PROBLÉM OČIMA UČITELE A ŽÁKA

Naše sloupečky se tentokrát týkají problému, se kterým v různé míře a různě často přichází do styku prakticky každý. Řeč bude O MOBILNÍCH TELEFONECH. Názory žáků tentokrát hájí Nikola Švárová a Dominika Kašťánková z 8.C, pohled ze strany učitelské napsala Darka Svobodová.

DOMINIKA

Mobily podle mě do školy nepatří, ale občas se můžou hodit. Třeba když chci rodičům sdělit špatnou známku, když je někomu „nevolno“ nebo jen tak, když se o přestávce nudím. To jsou ty klady, ale podle mě mají více záporů, protože focení učitelů, nahrávání videa, které se za chvíli objeví na Youtube, je víc a víc! Na internetu jsem četla, že dokonce na mobily ve školách chystají zákon. Tak třeba ty fotky a videa - pořád jsou toho plné zprávy, jak žák nahrál učitele a pak toho zneužil ke svému prospěchu. To se u nás ve škole snad neděje, ale člověk nikdy neví. Jak už jsem říkala o tom chystaném zákonu na mobily, podle mě je to absurdita, protože mobily byly, jsou a budou. A můžeme se tomu bránit, jak chceme! Spousta dětí dostane od rodičů k Vánocům nebo k narozeninám drahé mobily, ale většina z nich si jich neváží, a proto jim vůbec nevadí, když jim ho učitel zabaví. Aby si někdo nemyslel, že jsem nějaká „slušňačka“, tak bych řekla, že v období puberty a prvních lásek je mobil potřeba víc než kdykoliv dříve. A tak když je to mezi učiteli nepřipustné, myslím, že i tohle nějakým způsobem prožívali taky i bez mobilů.

NÍKČA

Mně zase přijde, že dnešní děcka mají mobily hlavně pro zábavu. Plno her, fotáky, kamery... A to je pak stížností, že žák nahrál učitele a dal to na internet... Mobil má být kvůli komunikaci. Přece jen je to spolehlivější, než že napíšete vzkaz, přivážete holubovi k noze a „čau, dobře dolet“, no ne?

Mobil do vyučování nepatří, v tom jsem s učitelem zajedno. A když už ho ve škole musíte mít, tak aspoň vypněte zvonění. Je to lepší než poznámka v žákovské knížce.

DARKA

Homo habilis, homo erectus, homo sapiens, homo sapiens sapiens, homo mobilis – bystřejší z vás zpozorněli, že se o posledně zmiňovaném druhu člověka přece jen v dějepisu v 6. ročníku neučili? Co na tom. Stačí se podívat kolem sebe. Chytrou krabičku, které se říká mobil a která umí více či méně různých věcíček, už dneska vlastní prakticky každý.

Kdysi se říkalo přísloví, že oheň je dobrý sluha, ale špatný pán, a v dnešní době to zcela určitě platí o mobilu.

Podle mě je to skvělá věcička - pomocí jednoho hovoru či SMSky vyřídíme kdeco, při dlouhé cestě na školení není nad to „vrazit špunty do uší“ a relaxovat u skvělé hudby, kterou si tam předtím človíček „nabušil“. Nebo se vám cestou na výlet stane, že má některý spoj zpoždění a další se vám nepodaří chytit – v mžiku ta chytrá krabička vyhledá další možnosti a může se vesele pokračovat. A co teprve když jste u nějaké události, kde by se hodil foťáček, který zrovna (jako na potvoru) není při ruce. Dnes se to dá řešit – většina z nás vytáhne mobil a fotečka menší či větší kvality je na světě.

Podle mě skvělá věcička - ale... A přiznám se, že to „ale“ u mě poslední dobou pomalu, pomaličku začíná snad i převažovat... Nemůžu se nějak smířit s tím, že kdykoli vystrčím o přestávce nos ven z kabinetu, po chodbě duní mobil nějaké slečny či nějakého borce, kteří si (bůhví proč) myslí, že jejich oblíbenou hudbu musí poslouchat každý a každému se asi musí líbit.

Nemůžu se smířit s tím, že přijdu do třídy a každá lavice je zarovnána nejen pomůckami na vyučování (to občas), ale i dvěma mobily (to téměř vždy), protože je žáci „nutně potřebují“, aby věděli, kolik je hodin, aby si mohli leccos spočítat (tady zjišťuju, že jsem asi fakt „trapka“, když ještě nosím hodinky a používám občas i kalkulačku jinou než na mobilu **J**) nebo se hlasitě či potichu „prozvánět“, protože ve škole je to fakt strašná nudááááááá.

A co už asi vůbec nedokážu pochopit, je fakt, že mobil využívají žáci jako psychologickou „zbraň“ k tomu, aby ublížili druhému (učiteli či spolužákovi), což jsme bohužel řešili i loni na naší škole. Začíná prostě těch „ale“ být moc. Málokdo s tou skvělou věcíčkou totiž umí zacházet. Když už nic jiného, tak s mobilem „neprudit“ druhé. Copak se nedá vypnout nebo aspoň ztišit? Jistěže dá...

Chápu, že se může občas stát, že na to zapomeneme, ale skutečně je normální, aby ve vyučovacích hodinách, či dokonce na poradách pravidelně zvonily mobily? Chápu, že občas může nastat výjimečná situace, a přiznávám, že jsem takto měla mobil dvakrát v hodině ve své bývalé třídě. Ale dopředu jsem se omluvila, že je to opravdu nutné a že mi bude zvonit.

Fakt nevím, ale pochopíte, že mi někdy připadá jako z pohádky, když zjistím, že je ještě pár míst, kde mám slabý, či dokonce žádný signál? Kráááasa... Tedy do té doby, než něco potřebuju. Pak je z toho pro mě jako pro homo mobilis rychle noční můra **J**.

PRVNÍ POMOC

DO ŠKOL

Věra Králová, 8.A

Tak se jmenoval program, který si pro nás připravila Střední zdravotní škola ze Žďáru nad Sázavou. Jeho cílem bylo seznámit žáky s první pomocí při nehodách a při různých druzích zranění. Dozvěděli jsme se spoustu důležitých věcí - třeba co patří do záchranného systému, jak mluvit a co sdělit dispečerovi, pokud hlásíme na tísňovou linku nehodu nebo zranění, ale také co dělat, kdyby bylo zranění tak vážné, že by musel přiletět vrtulník, a jak vrtulník na nehodu upozornit.

Mohli jsme si zkusit i to, jak se máme zachovat, pokud bychom potřebovali někomu poskytnout první pomoc ještě dříve, než přijede lékař, co se zraněným udělat například při zástavě srdce.

Na andule (to byl náš umělohmotný „pacient“) jsme zkoušeli kardiopulmonální resuscitaci. Masáž srdce jsme zvládli, ale může se objevit zlomenina nebo tepenné krvácení, a tak jsme zkoušeli krvácení zastavit a zpevnit spolužákovu zlomeninu. Upozorňuji, že tato zranění byla jen fingovaná a že jsme si nelámali kosti navzájem. Po seznámení s celou

problematikou jsme absolvovali menší test, jak jsme dávali pozor.

Přišli za námi také záchranáři kraje Vysočina, kteří nám popsali, jak vypadá jejich práce a co se děje poté, když zvoláme dispečerce a nahlásíme třeba nehodu nebo zranění. Záchranáři pracují v terénu, a tak podle toho vypadají jejich pomůcky a vybavení. Seznámili nás s těmi nejhlavnějšími a nejčastěji používanými pomůckami, jako je například defibrilátor. Připojit defibrilátor jsme zkoušeli na našem spolužákovi, který ze sebe udělal ochotně pokusného králíka.

Nezkoušeli jsme ale defibrilátor nabíjet a poté našeho spolužáka skutečně „oživit“, protože nám bylo řečeno, že je zdravý jako řípa.

Při některých zraněních by se pacient neměl hýbat, a tak jsme ho zkoušeli upevnit na nosítka a odnést před školu, kde na nás čekala sanitka, kterou jsme si mohli detailně prohlédnout. Okoukli jsme místo řidiče i prostor, kde je převážen pacient. Na některou práci nestačí jen záchranáři, a tak se musí zavolat posila - hasiči. Jeden člen hasičského sboru přijel spolu se záchranáři a ukázal nám vybavení a výstroj, kterou mají hasiči do akce.

Celá akce byla velmi zajímavá a možná to někoho inspirovalo k tomu, že se bude chtít stát záchranářem nebo hasičem.

VYZVÍDALI

TENTOKRÁT U PANA UČITELE

JSME

ZDEŇKA HAVLÍKA

Napadlo vás někdy, kolik času je skryto za realizací jednoho jediného puclíkovského čísla? Je to pár hodin, dnů, týden, měsíc? Podařilo se nám uskutečnit pro vás exkluzivní rozhovor, máte jedinečnou příležitost nahlédnout pod pokličku jeho výroby a nejen to... Zeptali jsme se totiž přímo u zdroje – člověka, který stál u samého zrodu časopisu Puclík, provází jej více než deset let, neodmyslitelně k němu patří a vtiskává mu jeho finální podobu – tedy u pana učitele Zdeňka Havlíka, kde jsme vyzvídali tentokrát...

Jste takovým „duchovním tatškou“ našeho školního časopisu - co vás vůbec vedlo k jeho založení?

To je hezký název – duchovní tatška :o))) Jen jestli už nebudu pomalu duchovní děda. Někdy mám totiž dojem, že ten časopis nevydáváme deset let, ale nejmíň třicet... Čas strašně rychle letí. Na tu situaci, kdy se časopis zrodil, si ale pamatuju, jako by to bylo včera, i když je to vlastně v této chvíli už víc než jedenáct let. Seděl jsem v kabinetu výpočetky s Pétou Smékallem, klábosili jsme o všem možném a jen tak o životě a u toho jsme přišli na zajímavou věc – oba nosíme v hlavě už docela dlouho myšlenku na založení školního časopisu, který by byl takovým školním zrcadlem, takovou veřejnou nástěnkou, na kterou může každý připíchnout to, co by chtěl ostatním sdělit, kde by se ve správný čas objevovaly a zase mizely události, které s sebou školní život nese. Oběma nám bylo jasné, že jednotlivec se do takové akce, jako je vydávání školního časopisu, pustit nemůže, a tak ten nápad dlouho spal kdesi v koutku našich myšlenek. Ale v tu chvíli, kdy na tohle téma přišla řeč, jsme byli najednou dva. A s tím už se dá něco dělat. Pak už to šlo jako na drátku. Sehnat k sobě pár spolehlivých dětí, protože aby časopis vydávali sami učitelé, to jsme považovali hned od začátku za holý i chlupatý nesmysl, založit redakční radu, stanovit nějaké základní zásady, postupy a... a začít. Nulté číslo, tedy náš první redakční pokus, byla z dnešního pohledu taková malá nevycválná chuděrka, ale byla na světě poměrně rychle a my jsme věděli, že to půjde. Nikdo z nás by si ale v té době netroufnul říci, jak dlouho.

Kdo je autorem loga – kluka v modrém tričku?

Logo časopisu souvisí s jeho názvem. Původně jsme chtěli, aby jméno vymysleli žáci sami, proto jsme vyhlásili soutěž o jeho nejlepší název. Návrhů se sešla řada, většinou byly otřepané, bez nápadu (Školní noviny, Školouš, Školák...), nebo se nám zdály nepoužitelné z jiných důvodů (Školokec, Kostlivec, Kecálek, Slepíčárna...). No a tak název Puclík nakonec vyšel z redakce. Puclík proto, že časopis měl být takovou skládačkou událostí, které škola a její obyvatelé zažívají, takovým školním puzzle, které sestavujeme vlastně všichni. Námět na logo se pak už přímo nabízel. Tělo postavičky jsem nakreslil jako jeden dílek skutečného puzzle – tedy jeden puclík, přidal ručičky, nožičky, obličejík a bylo to. V prvních letech časopis používal logo s celou postavičkou, později vznikla ještě zmenšená verze do pasu, se kterou se setkáváte na titulní stránce každého čísla. Celou postavičku dodnes najdete třeba u rubriky Puclíkova šuškárna.

Kolik času zabere tvorba jednoho čísla školního časopisu – nebo chcete-li, jak je práce v redakci rozdělena, kdo má co na starosti a kdo za co zodpovídá - zkrátka a dobře jak číslo vzniká.

Vždycky si říkám, že kdyby někdo nestranný mohl pozorovat, jak probíhají schůzky redakční rady, nutně by musel dojít k názoru, že z toho zdánlivého chaosu, který tam panuje, a snůšky blbin, které se tam proberou, nemůže vzniknout ani leták na prodej bublinek do vodováhy, natož pak seriózní číslo školního časopisu. Scházíme se jednou týdně většinou na necelou hodinku a faktem je, že skoro celý ten čas vždycky prokecáme. Jenže to je právě ono – ten časopis má být o školním životě, o tom, co se kde šustne, co kdo kde komu vyvedl, co se chystá, co bylo fajn a co stojí za pendrek... No a tohle všechno při tom našem klábosení tak nějak vyplyne. Takže pak už se jen ve třech minutách shrne, kdo o čem napíše, a hotovo. Žádné pevné rozdělení rolí nebo úkolů vlastně nemáme. Je pravda, že některé pravidelné rubriky obstarávají většinou stále stejní lidé – třeba ankety, rozhovory, šuškárnou..., ale pevně to stanovené není, takže vlastně všichni dělají všechno, zkrátka jak je potřeba a jak se momentálně dohodneme. Pozorný čtenář Puclíku si ale jistě všimne, že některá jména redaktorů se pod články objevují častěji, protože díkybohu máme v redakci několik opravdu čiperných lidí.

Kolik času zabere vytvoření jednoho čísla, je těžké odhadnout. Nemůžu mluvit za ostatní členy redakce, protože nevím, kolik času potřebují k tomu, aby připravili, sepsali a odevzdali článek nebo svoji rubriku. Navíc spoustu příspěvků do redakce přijde zvenčí – tedy od žáků a učitelů, kteří členy redakce nejsou. Můžu mluvit jenom sám za sebe. U mě se totiž sejdou všechny příspěvky v základní neupravené podobě a mým úkolem je všechny přečíst, opravit případné chyby, doplnit obrázky, fotografie, nadpisy a veškeré grafické prvky. Musím také napsat vlastní články a doplnit rubriky, které mám na starost. No a na závěr všechny příspěvky sesadit do jednoho celku, udělat typografické úpravy, vytvořit titulní list, očíslovat stránky, doplnit obsah a číslo vytisknout v pětácti exemplá-

řích. Pak ještě sešít a předat čtenářům. Následně je třeba ještě vytvořit internetovou verzi časopisu, která se publikuje na školním webu. Pro mě tedy představuje sestavení jednoho Puclíka asi 25 až 30 hodin práce.

To není zrovna málo, a tak se ptáme - nebyly za to desetiletí i momenty, kdy jste si říkal, že tvorba školního časopisu je práce k ničemu - nás osobně totiž hodně mrzí, když vyjde číslo, které je ještě týž den dozdobeno tu brýlemi, tu vypíchanýma očima a to je ještě ta lepší varianta, tudíž bude nejlepší toho buď nechat, nebo předat pomyslné žezlo někomu jinému?

Za celých deset let jsem ani jednou jedinkrát nezakopl o myšlenku, že dělat školní časopis je práce k ničemu a že by bylo lepší se na to vykašlat a nedělat nic. Pořád si totiž myslím to, s čím jsme se tenkrát s Petrem Smékalem do té práce pustili – že když má škola svůj časopis, který žije, funguje, reaguje, chválí a třeba i kritizuje, tak je to bezvadný a má to svůj smysl. Není podstatný, jestli ho čtou úplně všichni, kteří k této škole patří. Důležité je, že má svoje čtenáře a lidi, kteří jsou ochotni do něho přispívat. Divili byste se, kolik lidí čte Puclíka na internetu a s naší školou nemají třeba nic společného. Když dneska zalistujete v čísle jedna, dva nebo deset, je to stejné, jako byste listovali ve školní kronice. Ty události, které jsou tam popsány, jsou dávno pryč, a kdybyste to staré číslo v ruce nedrželi, už by se vám třeba vůbec nevybavily.

Musím se ale přiznat, že se mi v posledních asi dvou nebo třech letech při přípravě prakticky každého čísla honí hlavou myšlenka, že bych svoji roli ve školním časopisu rád předal někomu jinému, protože přece jen při všech povinnostech, které mám, najít těch pětadvacet nebo třicet hodin na to, aby nové číslo spatřilo světlo světa, je čím dál obtížnější. Navíc čísla v poslední době bobtnají. Dvacet stran, které mívával Puclík pravidelně před pár lety, už je dávnou minulostí. Čísla teď mají běžně kolem třiceti stran. To, které máte právě v ruce, jich má šestatřicet. Na jednu stranu je fajn, že je o čem psát, že škola žije, na druhou stranu práce stále přibývá. V této souvislosti jsem strašně rád, že do redakce před časem vstoupila Darka Svobodová (to byl, Petře, nápad století!!!), protože se mi o některých věcech a krocích, které chci udělat, uvažuje mnohem líp a klidněji.

Deset let je poměrně dlouhá doba, v redakci se vystřídala celá řada žáků naší školy. Když se ohlédnete zpátky, je některý, který vám opravdu utkvěl v paměti ať už svým chováním, které odzbrojilo, nápady nebo čímkoli jiným?

Dneska už bych určitě nedokázal vyjmenovat všechny členy redakce, kteří se v ní za těch deset let vystřídali. Pravda ale je, že někteří se člověku do paměti vryli tak, že se na ně zkrátka nedá zapomenout. Dodnes nostalgicky vzpomínám na úplně první redakční kolektiv, se kterým jsme začínali – všechno bylo nové, teprve se zkoušelo, jak to půjde, nic jsme neměli a hlavně jsme neměli žádné zkušenosti. Ale to čas všechno napravil. No a pak je několik tváří, které já osobně už budu mít s Puclíkem spojené vždycky, i když ti lidé už jsou třeba dneska dávno dospělí.

V této souvislosti se mi vždycky hned vybaví Míša Niesnerová, Maruška Buřvalová, Petra Srnská, Káťa Houserová, Eliška a Anička Kuběnovy, Dita Niesnerová, Maruška Měcháčková, Bára Dutková a spousta dalších jmen... Bylo bezvadné s nimi pracovat v redakci i připravovat různé akce, které náš časopis občas pořádá.

Nejen práci živ je člověk. Pojďme tedy společně lehce nakouknout i do vašeho soukromí. Léto už je kalendářně pomalu za dveřmi, současné počasí však připomíná spíše hluboký podzim – deštivo, chladno, nepříjemně lezavo a nás v této souvislosti napadá - které z ročních období máte nejraději vy?

U mě je to jasné. Nemám rád zimu a čím jsem starší, tím snad pořád víc. Neříkám, že mě nenadchne pohled na romanticky zasněžený les nebo na barevné jiskřičky sněhových plání, ve kterých se odráží slunce. Jenže zimní realita jsou taky věčně uklouzané chodníky, marast pod nohama, haldy sněhu, který je třeba neustále někam odhazovat, nedá se pořádně chodit ani jezdit, člověk je věčně nabalený jako cibule, mlží se mu brýle, kdykoliv vejde zvenčí někam dovnitř... Kdepak, zimu, tu já nemusím... Zato na všech ostatních ročních obdobích si dokážu najít něco hezkého, co mám rád, co mě baví a na co se těším. Úplně na nejvyšším stupínku ale určitě stojí léto – a není to proto, že jsou v něm prázdniny.

Dnes je docela běžné, že se jako dárky k Vánocům či jiným příležitostem dávají tzv. zážitkové neboli adrenalinové dárky. Potěšil by vás tento typ dárku, popřípadě jaký je váš největší adrenalinový zážitek?

Já vlastně nevím, jak jsem na tom s adrenalinem. Že bych se střemhlav vrhal z mostu uvázaný na gumovým špagátu a byl celej bez sebe z toho, že si tam dole na vteřinku omočím čelo o hladinu řeky, než mě ta gumová kšanda pošle zase vzhůru, to rozhodně říct nemůžu. Asi bych si nenadělal do kalhot, kdybych měl skočit z letadla na padáku přidrátkované k nějakému instruktorovi, který by zařídil, že poletíme správným směrem a tam dole sebou plácne na předem vytypované místo. Na vojně jsem

byl u průzkumné jednotky, takže jsem měl výsadbáře na očích dnes a denně a o šňůry od padáků člověk zakopával na každém kroku. Ale že by mě to naplňovalo nějakým úžasem, to ne. Přitom ale napínavé situace mám docela rád. Napadá mě ale spousta zážitkových dárek, které by se mi líbilo dostat, je to jedna konina větší než druhá – ale konkrétně je neřeknu, ještě by třeba někoho napadlo je zrealizovat :-))) Ale jinak si na nedostatek adrenalinu rozhodně nemůžu stěžovat – chodím totiž skoro denně učit do 8.A :o))) a krom toho pracuju v kolektivu, kde je skoro třicet učitelek :o)))

Z pohádkového seriálu Arabela jsme si na chvíli vypůjčili kouzelný prsten a pouhopouhým otočením máme možnost splnit vám jakákoliv přání – nuže, přejte si...

Jéééži, to by byla šichta, to byste tím prstenem museli kroutit tři dny v kuse, že byste na prstu nakonec měli závit :o))) Je to hezká představa, ale popravdě já bych moc přání neměl. Z materiální oblasti vůbec nic. Netoužím po penězích ani po nějakém majetku, protože to všechno ve svém důsledku nakonec přináší jen starosti a problémy. Co potřebuju, to mám. Netoužím ani po žádných postech nebo po moci. Kdyby ano, měl jsem v životě spoustu možností, jak se k něčemu takovému prodat. Nemám zájem. Takže své přání bych určitě obrátil do oblasti zdraví tělesného i duševního – a to nejen svého, i když tam by bylo proč točit prstenem, ale především lidí v mém blízkém okolí, o kterých vím, že by to moc potřebovali. Co ve svém životě dost postrádám, je čas. V posledních letech si neustále připadám jako na dostizích, všechno se pořád řeší v poklusu. Sotva dokončíte jednu věc, už na vás z každého šuplíku koukají tři další, které už měly být vlastně hotové, a tak k práci není taková ta pohoda, se kterou se všechno dělá líp. Jak krásné by bylo každý den v půl třetí odložit propisku, srovnat si ten binec na pracovním stole a zbytek dne mít pro sebe, pro své zájmy, mít zkrátka čas na cokoliv. Jenže takhle to není. Nicméně na tohle přání nepotřebuju prsten, vím poměrně přesně, jak se dá tento problém vyřešit i bez něj. No a pak bych si přál, aby ze světa zmizela lidská blbost, omezenost, závist, ješitnost, žárlivost, nenávisť, faleš... Zvládne to ten váš prstýnek?

Pan učitel Smékal nás minule podrobně seznámil se svými hadími spolubydlicemi, našel by se i u vás nějaký domácí mazlíček z živočišné říše?

Od dětství mám rád zvířata, takže i když jsem byl městské dítě, vždycky jsem se snažil je mít nějak kolem sebe, jak to jenom šlo. První byly asi rybičky, pak mým životem proběhlo několik koček, kavky, andulky, těch jsem měl v dobách největší slávy přes šedesát, morčata, bílé myšky, holubi, v dospělém věku pak králíci různých plemen, těm jsem se věnoval přes dvacet let, kachny, husy, krůty... No a vždycky jsem měl psa. Toho prvního jsem si na rodičích vybrečel někdy ve čtvrté nebo páté třídě a od té doby se jich v mé blízkosti vystřídalá několik, protože psi mají holt kratší život než lidé. Pes je vlastně jediné zvíře, které mi zbylo do dnešní doby, a také jediné, kterého se nikdy

nevzdám, dokud budu schopen se o něj přiměřeně postarat. Teď mám osmiletého vlčáka Nera, je to úžasnej pes, žádný z těch předchozích se mu nevyrovná. Jeho charakter a vlastnosti by mu mohli závidět kdekterí lidé.

Máme dovařeno, něco málo však ještě zbývá, než přiklopíme pokličku, kterou jsme na začátku odkryli, lehce náš rozhovor dochutíme následujícími dvěma ingrediencemi - poděkováním za čas, který jste nám věnoval, a přáním – hooooódně elánu, mrak nápadů, sílu, spokojené čtenáře a báječné spolupracovníky...

Co by vás mohlo ještě zajímat...

- J** nejraději relaxuje při procházkách po lese s Neroušem nebo na kole
- L** nerad řídí auto v noci
- J** potkat byste ho mohli na motokrosových závodech, je členem organizačního týmu motokrosového poháru Vysočina MX CUP
- J** rozumí si s bowlingovými koulemi a kuželkami
- L** dost často zareaguje úplně jinak, než by člověk očekával
- J** s radostí by přijal pozvání na koncert Daniela Landy nebo skupiny Kabát
- L** nejspíš byste ho nikdy nepotkali v žádném aquaparku nebo lanovém centru
- J** před řízkem, steakem nebo jiným masem by dal určitě přednost knedlíkům s meruňkami nebo smaženému kvěťáku
- L** neholduje současnému módnímu trendu - nákupům ve velkých obchodních centrech
- J** rychle se skamarádí téměř s každou technikou, také svět počítačů mu není cizí
- L** nesnáší polovičatou a odfláknutou práci
- J** patří k lidem, kteří jsou manuálně zruční

A úplně závěrem...

- n** Chcete-li zjistit, co se mu honí hlavou nebo co si právě myslí, stačí se podívat do jeho očí, ve kterých se zrcadlí téměř vše – někdy únava, jindy vztek, někdy radost, jindy lhostejnost, někdy v nich hrají čertovské ohníčky, jindy srší hromy blesky... Jsou i momenty, kdy jakoby pro jistotu zrakem zcela uhýbá – zkrátka jsou vševypovídající...
- n** Věci, které nechce řešit, o kterých se nechce bavit nebo se pro něj zdají nedůležité či nepříjemné, obejde tím, že mlčí, dělá jakoby nic a čeká, až samy vyšumí...

Rozhovor připravily Mgr. Pavlína Poláčková, Dominika Edlmanová a Věra Králová, 8.A

NOC S ANDERSENEM

Mgr. Pavlína Poláčková

Kolik je na světě pohádek?
Tolik, že nevejdou se do řádek.

A přece - jako sametová
sluncem zářící kuřátka,
každý den vylíhne se nová pohádka.

Máme-li dosud tajná přání,
žijí i víly z mořských pěn.
Proto k nám jako na pozvání
přichází i pan Andersen.

2. duben Mezinárodní den dětské knihy

Den výročí narození Hanse Christiana Andersena – známého dánského pohádkáře, na jehož počest byl 2. duben vyhlášen v roce 1967 Mezinárodním dnem dětské knihy.

Jak co možná nejlépe oslavit tento svátek? Určitě mezi dětskými knížkami! A proto se již

od roku 2000 konají tajemná noční dobrodružství v podobě soutěží, her, překvapení a sa-

mozřejmě nočního čtení. Na jednu noc v roce ožívají nejenom městské knihovny, ale i školní budovy a my jsem už druhým rokem byly jednou z téměř devíti set přihlášených škol.

Netradiční noc si letos užívali žáci obou čtvrtých tříd a rozhodně se nenučili. V půl osmé večer se s výbavou, která u mnohých vypadala tak, že přinejmenším vyrazili na několikadenní výlet, dostavili čtvrtáci do školy, zaklapla školní vrata a kouzelná noc ve škole mohl začít.

Nejdříve bylo třeba připravit pelíšky a poté následovala procházka s panem Andersenem a jeho pohádkami. Hra „ošklivé káčátko“ vykouzlila úsměv na všech tvářích, nechybělo ani putování spoře osvětlenými ztichlými chodbami školy, zábavné úkoly a noční čtení. Poslední šepot utichl dlouho po půlnoci...

Snídaně probíhala formou švédských stolů - díky kuchařskému umu maminek nezklamala nikoho - každý si totiž z bohaté nabídky vybral to, co lahodilo jeho oku i chuti... Kolem osmé hodiny ranní všichni nocležníci opouštěli školu plni nových zážitků, na

kteří určitě hned tak nezapomenou.

Velký dík patří všem, kteří se na přípravě této akce podíleli - tedy jak třídním učitelkám

obou čtvrtých tříd, tak Lídě Švandové a Anetce Dufkové ze 6.C, bez jejichž pomoci by se noci ve škole nedaly zvládnout.

ZAMYŠLENÍ TŘÍDNÍHO UČITELE

Mgr. Jaroslava Hnízdlilová

Život třídního učitele se odvíjí v etapách čtyř let, kdy poznává, sbližuje se a opouští jemu svěřenou třídu. Ta moje poslední mě opustila s koncem loňského školního roku, a tak jsem opět ve fázi poznávání. A nejen já, ale i mí noví žáci se musí více poznat. Snad se nám

společně podaří vytvořit bezva kolektiv, se kterým se budeme za čtyři roky se slzami v očích loučit.

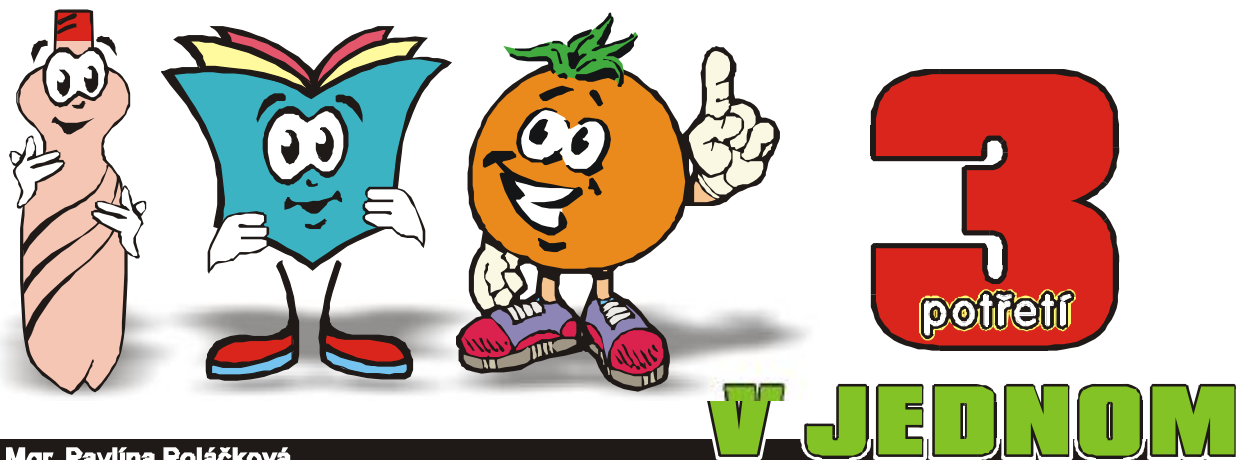
Samozřejmě že vedle společných zážitků, které vznikají ve vyučování a o přestávkách, je potřeba poznat se i mimo ško-

lu. V letošním školním roce se nám již podařilo uskutečnit čtyři páteční akce. Ještě než napadl první sníh, jsme společně podnikli výlet do Nové Vsi, kde jsme si na místním hřišti zahráli brenbol, fotbal i přehazovanou a na závěr jsme si pochutnali na opečených buřtech.

Dvě odpoledne jsme strávili v naší tělocvičně a poslední akcí byla návštěva bazénu na Ski hotelu. Počáteční čvachtání vystřídal vodní souboje, soutěže v potápění a plavání nad i pod vodou. Bezva se nám povídalo ve vířivce.

Určitě to nebyla poslední páteční akce v tomto roce, ale já již toho dneska o svých nových žácích vím mnohem více a oni si již také nacházejí své místo v novém kolektivu.

Mgr. Pavlína Poláčková

Měsíc duben za sebou definitivně zavřel vrátka a s nimi se uzavřelo další výběrové kolo kůry, víček i papíru. Nakonec se opět zapojily všechny třídy, což je potěšující, a ani výsledky nejsou zanedbatelné. Tabulka hodnotící víčka od PET lahví se nám rozrostla o jeden řádek – našli se další přispěvatelé – tentokrát z řad našich menších kamarádů – přesněji řečeno předškoláčků. **Mateřská škola v Řečici** nám dopravila celých **35 kg víček**, za což děkuji nejen jim, ale především paní učitelce Mgr. E. Janebové, která drobtinu sběratelským elánem doslova nakazila.

Pro potěchu oka nabízím ke zhlédnutí tabulky se sběrovými výsledky za měsíc duben a samozřejmě děkuji za veškeré vaše vynaložené úsilí, ať už je spojeno s jakoukoliv výše uvedenou komoditou.

SBĚR KŮRY období duben 2010

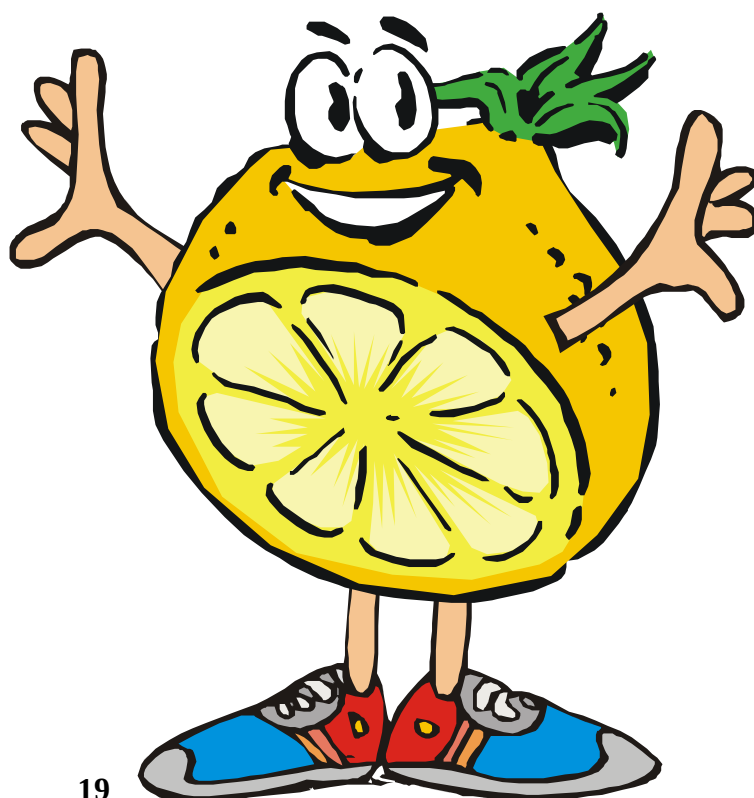
TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA KG	CITRÓNOVÁ KŮRA KG	TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA KG	CITRÓNOVÁ KŮRA KG
1.A	10,50	0,15	6.A	8,40	0,10
1.B	9,00	0,70	6.B	21,10	0,30
2.A	10,00	0,20	6.C	14,10	0,60
2.B	12,00	0,60	7.A	5,80	0
3.A	12,80	0,90	7.B	2,30	0
3.B	20,40	0	7.C	4,60	0
4.A	26,00	0,70	8.A	3,00	0,85
4.B	16,00	0,50	8.B	7,00	0,40
5.A	10,40	0,10	8.C	11,60	0,20
5.B	20,60	2,00	9.A	0,30	0,10
			9.B	2,40	0
			9.C	5,40	0,20
1. stupeň	147,70	5,85	2. stupeň	86,00	2,75
sborovna	1,10	0,60	jídelna	0,10	3,50
ředitelna	1,50	0	družina	1,40	0,50
ŠKOLA CELKEM: POMERANČ 237,80 KG, CITRÓN 13,20 KG					

SBĚR VÍČEK A PAPÍRU

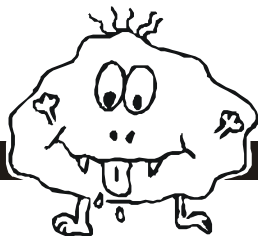
období duben 2010

TŘÍDA	VÍČKA KG	PAPÍR KG	TŘÍDA	VÍČKA KG	PAPÍR KG
1.A	18,00	71,00	6.A	14,70	32,00
1.B	8,00	55,00	6.B	21,10	150,00
2.A	12,00	38,00	6.C	24,80	58,00
2.B	9,30	234,00	7.A	1,80	32,00
3.A	7,00	138,00	7.B	4,70	10,00
3.B	13,00	15,00	7.C	10,20	17,00
4.A	16,00	83,00	8.A	9,30	51,00
4.B	22,80	272,00	8.B	10,60	40,00
5.A	22,00	44,00	8.C	10,10	91,00
5.B	51,40	1315,00	9.A	5,60	11,00
			9.B	8,80	15,00
			9.C	20,20	159,00
1. stupeň	179,50	2 265,00	2. stupeň	141,90	666,00
sborovna	7,40	21,00	ZŠ Slavkovice	28,50	0
ředitelna	2,10	65,00	MŠ Řečice	35,00	0
družina	6,30	165,00			
ŠKOLA CELKEM: VÍČKA 400,70 KG, PAPÍR 3 182 KG					

Na závěr bych ráda zmínila také naše přispěvatele **ze Slavkovic** a jejich **45 kg**, které se mým nedopatřením neobjevily v našem prvním vyhodnocení - tedy v Puclíku č. 57, takže bych to chtěla tímto napravit a zároveň se všem jejich sběratelům i omluvit.

PS: Příště budeme bilancovat – už teď se můžete těšit na tabulku, která nám ukáže, jak si celkově vedly jednotlivé třídy a všichni ostatní sběratelé v školním roce 2009-2010.

KDYŽ SE SETMÍ...

Mgr. Petr Smékal

(7. ČÁST)

V dnešním díle se budeme věnovat strašidlům, která velice znepríjemňují svým chováním život na naší škole. Ptáte se čím? Znečišťují budovu a přidělávají tak spoustu práce našim paním uklízečkám. Zanechávají obrovský nepořádek na chodbách, ve třídách i na žákovských toaletách. K tomu si připočtete nepořádek, co uděláte vy žáci. Možná vám dojde, že uvést školu ráno a po vyučování do normálního stavu není rozhodně jednoduchá věc.

Navíc uklízet po strašidlech není vůbec práce jednoduchá a bezpečná – některé „zbytky“ po strašidlech jsou jedovaté, jiné třeba výbušné či neviditelné (jen zapáchají).

Slintaloň žužlavý (Bruegelosicus slizonitocicus)

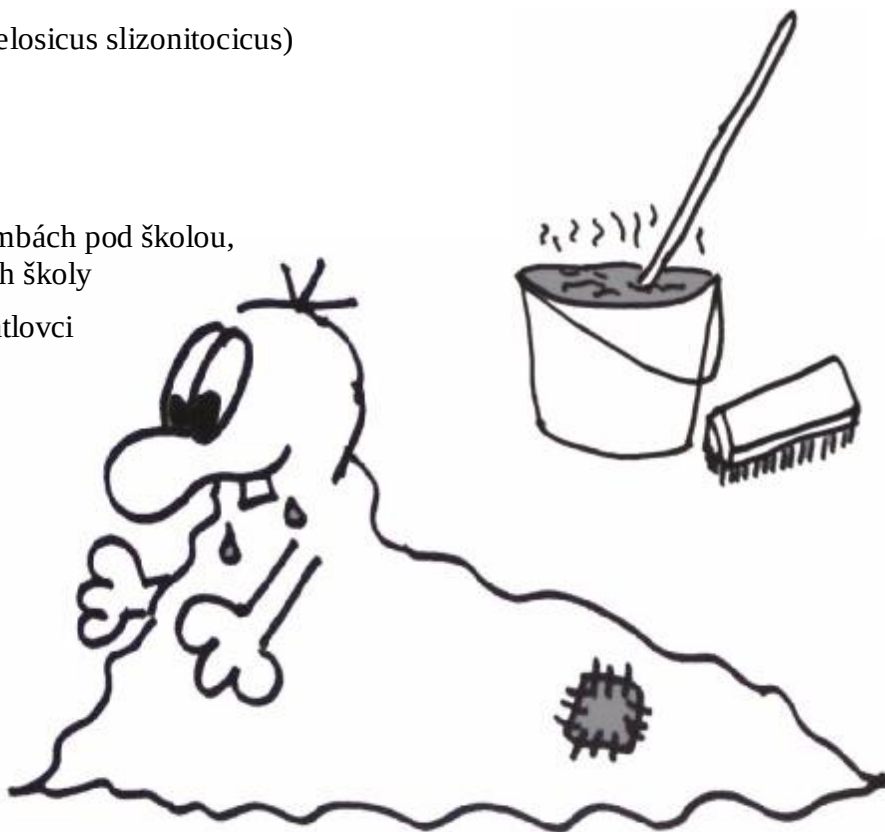
Délka: 2–2,5 m

Hmotnost: 4–5,5 kg

Výskyt: přes den v katakombách pod školou,
v noci na chodbách školy

Potrava: hmyz, drobní obratlovci

Slintaloň patří mezi strašidla vyloženě škodlivá. V minulosti byly dokonce učiněny pokusy o vyhubení tohoto druhu, ale Mezinárodní společnost pro registraci strašidel okamžitě podala stížnost k mezinárodnímu soudu a likvidační práce musely být naštěstí zastaveny. Byla by totiž velká škoda vyhubit celý druh strašidla, byť škodlivého.

Je to tvor, který za noc při shánění potravy proleze celou školu a na schodech, chodbách a někdy i na zdech zanechává své stopy. Tyto stopy jsou velké, slizké, bezbarvé a odporně zapáchají. Na jejich odstranění se každoročně spotřebuje obrovské množství čistících prostředků. V poslední době začal slintaloň dokonce zanechávat tuto odpomou hmotu na židličkách a lavicích. Dávejte si pozor, kam si sedáte!

Živí se především hmyzem a drobnými obratlovci, které loví ve sklepeních pod školou. Část jeho potravy tvoří i rostliny, které ožučává na školních chodbách a ve třídách či kabinetech. Přes jeho velké tělesné rozměry a zapáchající sliz není člověku nebezpečný. Výjimkou je období, kdy samice vychovává mladé, kterých má pět až šest. V této době jsou slintaloňové agresivní. Dokážou člověku nebo jinému zvířeti, které je dostatečně hloupé, že neuteče již při prvních náznacích agresivity vysoko na strom, pěkně znepríjemnit život. Kousance a modřiny jsou potom na celém těle nešťastníka a to nemluvíme o nesnesitelném zápachu slizu, kterým je útočník pokryt od hlavy k patě.

Muchožrout žvýkačkový

(Bublechewing massaranduba flyingus)

Délka: 0,5–0,75 m

Hmotnost: 0,5 kg

Výskyt: přes den na půdě školy,
v noci na chodbách a ve třídách

Potrava: hmyz

K dalším zákeřným tvorům patří muchožrout. Své rodové jméno muchožrout dostal podle potravy, kterou se živí. Mouchy loví pomocí svého dlouhého jazyka podobně jako třeba chameleon. Dokáže je také lapat přímo ve vzduchu.

Má velice nepříjemnou vlastnost – značkuje si své území trusem, který připomíná žvýkačku. Nejraději pokládá značky na spodní hrany židlí a lavic. To se potom chytíte třeba za zábradlí na schodech ke školní jídelně a ejhle. Nahmátli jste hmotu, která se táhne za vašim prstem. Myslíte si, že je to žvýkačka? Omyl. Které čuně by lepilo žvýkačku právě sem? Je to prostě trus muchožrouta.

Pronikl dokonce i do zabezpečené učebny výpočetní techniky a zanechal nám svoji „vizitku“ na nových židlích. Máme podezření, že se tam dostal větrací šachtou. Takže až si do takového trusu sednete a zničíte si kalhoty, je třeba si stěžovat na Mezinárodní společnosti pro registraci strašidel. Taková nalepená žvýkačka ale vypadá úplně stejně. Proto je třeba ke stížnosti pořídít nejen fotografickou dokumentaci, ale také celkem nákladný chemický a bakteriologický rozbor zmíněné mazlavé hromádky. Emailová adresa je k dispozici u členů redakce Puclíka – na požádání vám ji napíšeme.

Mambossus holubí netopýrovitý

(Mambossus hrivnaticus vampyrus)

Délka těla: 0,25–0,4 m

Rozpětí křídel: 1,5–1,8 m

Hmotnost: 0,2–0,5 kg

Výskyt: přes den na půdě školy

Potrava: drobní savci

Mambossus je noční tvor, který stavbou těla připomíná kombinaci holuba a netopýra. Vypadá opravdu velice podivně.

Tělo má pokryté peřím a křídla má kožovitá podobně jako netopýr. Mambossus patří jednak mezi užitečné a jednak mezi škodlivé tvory. Jak je to možné?

Na jedné straně požírá hlodavce a jiné škůdce, kterých je schopen za noc, kdy loví, spořádat obrovské množství. Na straně druhé silně znečišťuje trusem okenní parapety a chodník pod okny. V noci před lovem vyleze z půdy a usadí se na parapetu. Zde si upravuje kožovitá křídla a peří na těle a přitom pochopitelně „trousí“. Jinak se jedná o tvora spíše plachého. O jeho existenci víme prakticky jen díky záběrům z kamer, které jsou umístěny v okolí školy. Zjistilo se, že klade vajíčka a mláďata zároveň sají mateřské mléko. Podobně se chovají například mláďata ptakopyska. Trus mambossusů se dokonce v některých zemích používá jako hnojivo. Zemědělské plodiny hnojené jejich trusem prý dosahují obrovských rozměrů a výnosů.

LES VE ŠKOLE ŠKOLA V LESE

Mgr. Pavlína Poláčková

Projekt, který na naší škole běží již řadu let a do kterého se poslední dva roky aktivně zapojili i žáci celého 1. stupně. Na „lesní“ cestu za poznatky se postupně vydalo přes 200 žáků a rozhodně se nenudili.

Na jednotlivých stanovištích, rozestavěných kolem rybníku Cihelňák, je očekávali členové ekotýmu, kteří neúnavně vysvětlovali, objasňovali a radili při vyplňování pracovního listu, jenž si každá skupinka s sebou přinesla. Kromě určování stárů stromů podle letokruhů, poznávání zvířecích stop, rozeznávání jednotlivých lesních pater a rostlin, které do nich patří, došlo i na „vaření“ houbového guláše neboli přiřazování správných názvů k jednotlivým modelům hub.

Podle ohlasů však největší obdiv získalo stanoviště číslo 4, kde se usídlil pan Zdeněk Jaroš z podniku Lesy České republiky, s nimiž naše škola úzce spolupracuje. Kromě mufloních rohů a paroží z jelena byla k vidění kůže z divočáka, ondatry nebo lišky obecné. Nechyběla ani vycpaná

křepelka a drobounka bělounka lasice hranostaj.

Sluníčko sice svítilo, ale paprsky příliš moc tepla nevysílaly a za nehty zalézal mrazík. Přesto všichni lesní výuku zvládli. Můj velký dík pak patří všem ekologům, kteří na

jednotlivých stanovištích vydrželi s lehce přimrzlým úsměvem od ranního kuropění – tedy od 7.00 hodin, kdy na nich zaujali svá místa, až do 13.00 hodin, kdy je opouštěli, protože bez nich by se akce uskutečnit nemohla.

PS:

Bonusem k této „lesní výuce“ byla ještě exkurze na novoměstskou pilu. Při ní si žáci z 5.B měli možnost projít proces zpracování dřeva od odkornění klád přes jejich rozřezávání na hranoly a prkna až po sámování palubek nebo máčení v roztoku, jenž má zabránit hnití těch produktů, které se používají třeba při stavbě střech. Dík patří v tomto případě panu Bartoňovi, který prohlídku zprostředkoval.

Rak modrý (Cherax quadricarinatus)

Majitelka: Karolína Vopršalová, 5. B

Takový rak žije v akváriu mezi rybičkami. Většinou je schovaný v úkrytu a vylézá jen tehdy, když je čas krmení. A co takový rak žere? Budete se divit. Tenhle rak si pochutnává na granulích, ve kterých jsou ryby, šneci a podobné pochutiny. Obecně platí, že mladý rak dává přednost živočišné stravě bohaté na bílkoviny.

Stráví tablety pro ryby žijící u dna, nitěnky, spařené kopřivy, cvrčky, moučné červy, syrové rybí maso, salát, akvarijní plže, malé rybky, žížaly a podobné mňamky. Má pověst ničitele akvarijních rostlinek. Některé sežere, jiné jen přestříhá či vytrhá. Na živých rybkách si prý ale nepochutnává.

Karolína má doma takové raky dva. Dostali je darem od známého, který se jejich chovem zabývá. Každý je dlouhý asi 12 až 15 centimetrů. Až budou dospělí, mohou měřit i 25 centimetrů. Takový rak je schopen mít 200 až 100 vajíček!!! Vajíčka prý nosí samička na těle. Čas od času si svlékne svůj krunýř - podobně jako had svléká svoji kůži. To když vyroste a starý krunýř mu je už malý.

Strašilky (Phasmatodea)

Majitelka: Kristýna Němcová 5. B

Kristýna a její maminka chovají doma dva druhy strašilek. Co to taková strašilka vlastně je? Tropický hmyz, který vypadá jako suché listy nebo větvičky či kůra. Dosahují délky 25 až 55 centimetrů. Chovají je doma v teráriu. Protože se jim narodilo strašně moc a moc malých strašileček, mají je prý teď různě po sklenicích a nádobách.

Občas se prý stane, že jim nějaká potvůrka uteče, ale protože bydlí v domečku, nehrozí, že by nějaký soused dostal infarkt, protože se mu před očima začnou hýbat větvičky a lístečky.

Nejvíce aktivní jsou prý v noci a večer, kdy žerou rostlinnou potravu – lístky a lupeny ostružin a maliníku. Prý i v zimě lze lupínky najít. Vidět strašilku, která se nehýbe, je hooóódně těžké. Ale jestli vám poleze po stole nebo po koberci, určitě si jí všimnete.

PROJEKT PLASTY

Mgr. Dagmar Jaitnerová

O plastech toho jistě víte dost. Možná nevíte, co předcházelo existenci plastů, kdy se začaly využívat ve velkém množství, kde se využívají dnes, kde prospívají a kde škodí. Jak vidíte, otázek kolem plastů je hodně. Odpovědi na tyto otázky našli žáci 9. ročníku při řešení projektu Plasty. V projektu žáci pracovali s odbornou literaturou, internetem, fantazií z oblasti výtvarné výchovy a českého jazyka a využili praktických znalostí z laboratorních prací. Zpracovali tato témata:

1. Historie výroby plastů

Uvedli stručný přehled historických počátků výroby plastů (bakelitu, PVC, teflonu) a předvedli rozhovor s „objevitelem plastů“.

2. Plasty a současnost

Připravili referát na téma Rozvoj výroby plastů ve 20. století a jejich využití v praxi, kde se zaměřili na význam plastů a produkci výroby v České republice. Sestavili mapu podniků vyrábějících plasty v našem kraji a zpracovali referát s tematikou druhotné úpravy plastů. Provedli praktické pokusy s plasty.

3. Plasty a životní prostředí

Připravili referát o škodlivosti plastů ve vztahu k životnímu prostředí, vyhledali firmy, které se zabývají recyklací plastů, a uspořádali anketu o třídění plastů mezi žáky školy.

4. Plasty – výtvarná výchova

Uspořádali módní přehlídku oděvů z plastů. Využili PET láhve a jiné odpadové plasty na výrobu kreativního „oblečení“.

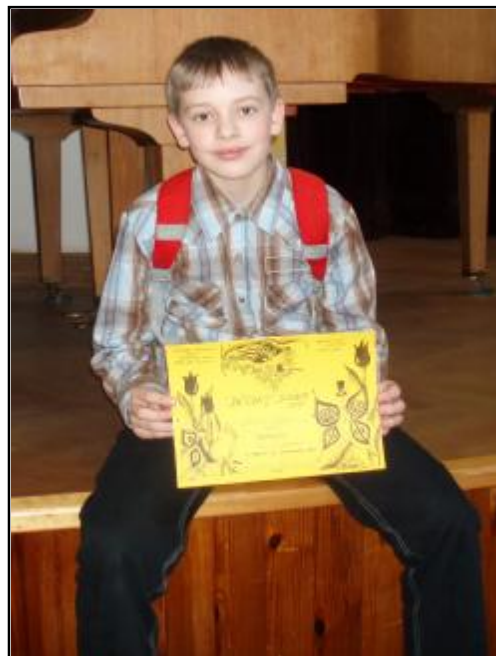

FILIP RECITOVAT UMÍ

Mgr. Marcela Slámová

15. března 2010 se v koncertním sále Základní umělecké školy Františka Drdly ve Žďáře nad Sázavou konalo okresní kolo dětské recitační soutěže **Dětská scéna 2010**. Jde o nejvýznamnější akci v České republice v oblasti dramatické výchovy. Recitační přehlídky se mohly zúčastnit pouze děti, které ve své věkové kategorii uspěly v obvodních kolech soutěže. Naši školu reprezentoval **Filip Hugo ze 7.C**, který v početně zastoupené třetí kategorii určené žákům šestých a sedmých tříd skvěle zarecitoval dva připravené texty – poezii a prózu.

Odborná porota při hodnocení nestanovuje konkrétní pořadí, ale pro postup do vyššího kola doporučí nejvýše dvě nejlepší recitační vystoupení z každé kategorie. Hodnotí nejen schopnost recitátora uchopit text a tvořivě ho interpretovat, ale všímá si také přirozenosti dětského projevu a jeho celkové úrovně. Filip svým výkonem porotu zaujal natolik, že právě jemu udělila ocenění v podobě postupu do krajského kola.

Krajská přehlídka sólových recitátorů proběhla 12. dubna 2010 v třebíčském Divadle Pasáž. Ani v tomto kole soutěže porota při závěrečném hodnocení nevyhlašuje klasické pořadí, ale nejzdařilejším vystoupením dětských recitátorů uděluje ocenění. V nelehké konkurenci si Filip vedl skvěle. Byl jedním ze tří oceněných a zaslouženě obdržel čestné uznání za kvalitní výstup na krajské přehlídce recitační soutěže. K úspěchu gratulujeme a děkujeme za vzornou reprezentaci školy.

JAK 8.C BASKETILA

Petra Vodičková, 8.C

Už strašně dlouho jsme přemýšleli, jakou další třídní akci provést. Asi měsíc nebo dva nás nemohlo nic a pořád nic napadnout. Až jednou v hodině přírodopisu nám naše paní učitelka Janíčková řekla, že ji osvětila myšlenka. Okamžitě jsme byli napnutí, co zase budeme provádět a jak a kde si užijeme zase tu spoustu zábavy a legrace. Paní učitelka nám sdělila, že bychom mohli uspořádat třídní turnaj v nějakém „funny“ sportu či hře.

Kolem našich hlav, málem prasklých, létaly různé návrhy jako fotbal, florbal, vybíjená a další úžasné hry, při kterých bychom se mohli zabavit. O přestávkách jsme přemýšleli, co bychom si mohli zahrát. Napadla nás spousta nápadů, avšak naše paní učitelka nás nechala napnuté až do dne, kdy se měl náš turnaj konat. A pak nás překvapila basketbalem!

Rozdělili jsme se do družstev a hra mohla začít. Jelikož jsme měli volnou tělocvičnu jen

jednu hodinu, docela rychle to uběhlo. Ale i když jsme si užili jen krátce, turnaj proběhl skvěle a užili jsme si spoustu legrace. Padla spousta krásných košů a skoro každý ve svém družstvu skóroval.

Nakonec jsme dostali jako překvapení jahodovou bombu alias praskací prášek. Turnaj se nám velice vydařil a já a určitě i zbytek naší třídy se těšíme na další akci, kterou zase vymyslíme.

ŽÁKOVSKÁ KNIHOVNA

Mgr. Pavlína Poláčková

informuje

Podíváme-li se do kalendáře, tak je víc než jasné, že konec školního roku je na dosah ruky a my se pomalu a jistě dostáváme při našem putování po památkách UNESCO do finále. Dnešní nabídka – VYSOČINA. Z posledních tří skvostů, které čekají na své objevení to budou dnes následující dva...

ZASTAVENÍ DESÁTÉ

Kraj Vysočina – Telč – historické jádro města s náměstím a zámek

Hlavním lákadlem pro tisíce turistů, kteří každoročně přijíždějí do „Moravských Benátek“, jak se někdy městečku ležícímu na úpatí Českomoravské vrchoviny přezdívá, je **reprezentativní zámecké sídlo** i ojedinělý **soubor měšťanských domů** na náměstí Zachariáše z Hradce. Právě pro tuto svoji jedinečnost se stala v

roce 1992 součástí Světového kulturního dědictví UNESCO. Do dnešních dnů se zde dochovaly pozůstatky pozdně gotického opevnění s branami, náměstí pak tvoří úžasná sbírka měšťanských domů s podloubími a renesančními, barokními a klasicistními štíty.

Dominantou městečka je **zámek** ze 16. století, stojící na místě původně gotického hradu. Obklopen je výstavně upravenou renesanční zahradou s anglickým parkem, kde se nachází galerie předního českého malíře Jana Zrzavého, představitele české avantgardy. Projdeme-li jej, určitě nás nadchnou honosné historické interiéry s jedinečnou výzdobou, dobovým zařízením a cennými sbírkami. Bude-li mít štěstí, může na nás z tajemných chodbových zákoutí odněkud juknout i bílá paní.

Telčský zámek vyhrál již podruhé (2007, 2009) anketu o nejpohádkovější český hrad nebo zámek, a tak není divu, že tu byla natočena celá řada pohádek i filmů. První z nich byla *Pyšná princezna*, následovala pohádka *Jak se budí princezny*, pak třeba *Kouzelný měsíc*, *Z pekla štěstí I. a II.*, *O ztracené lásce*, *Stříbrná paruka* a další a další. Vedle pohádkových příběhů se v Telči natáčely například filmy *Výlet*, *Helimadoc* nebo *Hudba z Marsu*.

Během letní sezóny se tu koná mnoho kulturních akcí, srpnové Prázdniny v Telči s folkovým festivalem, Telčské parní léto, při kterém se pořádají výletní jízdy historického parního vlaku, nebo romantické létání přes historické jádro a jeho překrásné okolí - od roku 1997 se každým rokem zájemci mohou těšit na akci s příznačným názvem *Balóny nad Telčí*. Výčet rozhodně není úplný, ale jako inspirace pro nadcházející prázdniny určitě dostačující.

ZASTAVENÍ JEDENÁCTÉ

Kraj Vysočina – Třebíč - židovská čtvrť a bazilika sv. Prokopa

Město Třebíč leží na jihozápadní Moravě mezi Brnem, Jihlavou a Znojmem. Zvu vás na prohlídku unikátní **židovské čtvrti** s poměrně hustou zástavbou, křivolakými uličkami, temnými zákoutími, klenutými průchody a romantickými náměstíčky, která čítá na 120 obytných domů. Okoukneme rovněž budovy bývalých židovských institucí – radnici, školu, i rabinát, chybět nemůže samozřejmě ani synagoga.

Co by byla židovská čtvrť bez **židovského hřbitova**? Ten původní byl v 17. století přemístěn na severní svah kopce Hrádek, kde se ve vzrostlém parku s neopakovatelnou tajemnou atmosférou nachází kolem 3000 kamenných náhrobků. Součástí hřbitova je obřadní síň z roku 1903 s unikátně dochovaným interiérem, kde se dodnes konají pohřební obřady podle starých židovských tradic. Po Jeruzalému jsou trebičské židovské památky jedinými, které byly samostatně zapsány na Seznam světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO (2003).

Náš prohlídkový okruh zakončíme návštěvou **baziliky sv. Prokopa**. Jednou z jejích nejcennějších částí je vstupní portál, který pochází z počátku 13. století, a zajímavé na něm je to, že byl znovu objeven až v roce 1862. Rozhodně nesmíme minout kryptu s původní více než 700 let starou výřezovou stropu, jenž na konci 16. století naprosto změnila svůj původní účel. Krypta je totiž podzemní klenutá kaple pod kostelem, sloužící k uložení ostatků světců, panovníků nebo jiných významných církevních osobností. Ta zdejší byla využívána jako pivovarský sklep!

Tak to vidíte, už jsme zase na konci. Nabídkové menu je pro dnešek vyčerpáno, příště na shledanou...

EKOLOGOVÉ V PRAZE NA EXKURZI

Mgr. Martina Janíčková

Už týden dopředu mi někteří žáci z ekotýmu hlásili, že nemůžou dospát, jak moc se těší na výpravu do Prahy. Ve čtvrtek 29. dubna 2010 konečně nastal den „dé“, kdy se žáci pátého až devátého ročníku vydali na exkurzi do Prahy, která jim měla být odměnou za práci v ekotýmu a pomoc při ekologických aktivitách ve škole.

Vyrazili jsme vlakem už v šest hodin ráno, abychom toho co nejvíce stihli. První zastávka byla pro jednu skupinu v zoologické zahradě a pro druhou skupinu v zahradě botanické. Následně došlo k prostřídání. V ZOO jsme mimo jiné doufali, že uvidíme gorilí novorozeně, ale pavilon byl bohužel stále hlídán mohutným „security“.

Zajímavostí v botanické zahradě byla výstava ve skleníku Fata Moragana „PET TROPICANA“. Plastová zvířata a květiny se tu snoubily s živou přírodou. Sochařka Veronika Richterová použila pro svá díla tepelně upravené PET lahve a výsledek byl navzdory kombinaci živých rostlin s civilizačními „petkami“ okouzlující.

Následovala plavba parníkem po Vltavě a obdivování historických památek města. Závěr exkurze patřil Václavskému náměstí. Pak už jen cesta zpět. Znavení jsme si sdělovali dojmy a těšili se z nových zážitků.

Cesta do botanické zahrady byla namáhavá – byla hóódně do kopce, ale stálo to za to. Sice tam bylo velké horko a dusno jako v tropech, no vždyť jsme vlastně byli v tropech, takových malých, českých, nesoucích jméno FATA MORGANA. V maxi skleníku nás prováděl odborný průvodce a je ho výklad se nám moc líbil. Viděli jsme spoustu zajímavých rostlin i motýlů, kteří díky neukázněným návštěvníkům mají život hodně zkrácený – údajně přežijí jeden den. Moc pěkná byla i dekorace vyrobená z PET lahví.

Po návštěvě tropického skleníku jsem se přesunuli do

ZOO. Moc jsme toho sice nestihli, ale opice, lední medvědy, slony, tučňáky, tygry a krásné obří želvy jsme si nenechali ujít. Byly tam i výborné atrakce – tobogán, lanovka atd. Náš čas i tady rychle utekl, nakoupili jsme suvenýry a přesunuli se k Vltavě, kde jsme se nalodili na parník. Plavba byla úžasná, pluli jsme sami, mohli jsme si objednat něco k pití i jídlu (ale bylo to hodně drahé). Tato velice příjemná relaxační plavba se určitě všem líbila. Viděli jsme spoustu věcí - např. Tančící dům, Karlův most, proploovali jsme dvěma zdymadly – taky dobrý zážitek.

Cestou od nábřeží, kde jsme vystoupili, jsme se ještě zastavili u pravoslavného chrámu Cyrila a Metoděje a podívali se na desku – památník parašutistům, kteří spáchali atentát na Reinharda Heydricha za 2. světové války a kteří se tu ukrývali. Měli jsme i rozchod na Václavském náměstí, pak už jsem se jen přesunuli na hlavní nádraží a tradááá domů.

Tato exkurze se nám moc líbila, počasí nám přálo, a tak jsme si to vážně užili. Bylo to hodně super. Kdybychom si měli vybrat, jestli si tento výlet zopakujeme, rozhodně bychom neváhali a řekli ANO!

Terezie Tulisová a Marie Novotná, 5.B

9. C NA BOWLINGOVÉ DRÁZE

Mgr. Petr Smékal

V pátek 9. dubna 2010 jsme všichni plni očekávání dobrých výsledků vtrhli k bowlingovým drahám. Bylo nás dvacet, a tak na každé dráze bylo pět hráčů, pět nadšených vrhačů.

Vypadalo to všelijak. Nejvíce hodů ale bezkonkurenčně končilo v levém či pravém korýtku na všech drahách. Nebudeme pochopitelně nikoho jmenovat, ale některé hráčky měly pocit, že v každém

korýtku je velice silný magnet a ten jejich pokusy táhne tím nesprávným směrem – mimo dráhu. Naštěstí úplně mimo svoji dráhu nikdo nehodil.

Někteří se vypnuli k opravdu hrdinským výkonům, a tak vyrovnali ty nešťastníky, kteří zřejmě metali hranatými koulemi. Myslím, že se odpoledne docela vydařilo, protože nikdo neutrpěl žádnou psychickou či fyzickou újmu. Nikdo si nespletl směr hodu a neupustil kouli do nadšeného davu za ním. Sice se některé hráčky občas popraly o kouli té správné barvy, aby s ní stejně vymetly pavučiny v korytě, ale to bylo jediné násilí na celkem povedené akci.

SVĚTOVÝ DEN VODY

Mgr. Pavlína Poláčková

22. BŘEZEN

Voda je život! Bezhluchně přijde až k nám, je bezbarvá, bez chuti či zápachu, skoro jakoby ani neexistovala... A přece je všude - v nás, kolem nás, pod námi, nad námi, bez ní by život nebyl možný, nedá se vyrobit, sama se obnovuje – odpařuje se z moře, vytváří mraky, znovu padá na zem a vrací se do moře. To všechno trvá miliony let. Je třeba, aby každý pochopil cenu vody, drahokamu, kterým nesmíme plýtvat, ani ho znečišťovat...

Naše oslava byla sice netradiční, ale rozhodně nenezábavná – z modrých víček od PET lahví jsme se pokusili vytvořit symbol vody - kapku. Pod vedením ekotýmu, za přispění všech našich žáků, pedagogů, kolemjdoucích a zájemců vznikla za 210 minut v tělocvičně naší školy kapka o velikosti 4 x 2,3 m z 8 399 víček. Všem za ochotu i nadšení, se kterým se tohoto úkolu zhostili, děkujeme.

Uplynuly téměř dva roky od chvíle, kdy se naše škola přihlásila do projektu, jehož cílem bylo získání titulu **Ekoškola**. Této mety se nám společnými

silami podařilo dosáhnout, a tak by se mohlo na první pohled zdát, že činnost ekotý-

mu je u konce. Opak je ale pravdou – jeho členové jsou moc fajn nadšenci, kteří jsou ochotni téměř kdykoli v zájmu dobré věci pomoci.

V rámci Světové dne vody se podíleli nejen na výše zmíněné realizaci obří kapky, ale také na projektu Voda, který proběhl 23. a 24. března 2010 ve všech třídách 1. stupně. Zaujali místa na pěti různých stanovištích, kde probíhaly pokusy zaměřené právě na vodu. Zřejmě největší úspěch sklídl pokus se vztlínáním vody a tak trochu kouzelnický trik „V zakletí ledu“.

Touto cestou všem pomáhajícím děkuji, a už teď se těším na další spolupráci při akci Les ve škole, škola v lese.

ZASE ČISTÁ VRATISLÁVKA

V pondělí 19. dubna 2010 jsme vyšli ráno ze školy vyzbrojeni gumovými rukavicemi, igelitovými taškami a svačinami. Naš směr byl jasný – studánka Vratislávka v lese nad hotelem SKI.

Cestou ke studánce jsme pozorovali jarní přírodu a sbírali vše, co do ní nepatřilo - např. PET láhve, plechovky od pití, laků, kelímky apod. U studánky jsme se rozdělili a čistili vodu od pramene směrem dolů od nečistot. Po vykonané práci jsme se občerstvili.

Na zpáteční cestě jsme pokračovali ve sbírání odpadků v lese. Divili jsme se tomu, že lidé do lesa odhodili i plastový rám od televize. Dopolodní ekologická akce se nám líbila a měli jsme radost, že jsme trochu pomohli přírodě. Všichni jsme v závěru pěkného dopoledne dostali od paní učitelky pochvalu.

Za třídu 4.A Natálie Mašterová

V pondělí 19. dubna 2010 jsme šli ke studánce Vratislávka. Naším úkolem bylo také očistit les od všech odpadků, a tak jsme se vybavili rukavicemi a igelitovými taškami a vydali se na cestu. Byla to docela zábava, protože jsme našli různé věci - např. značku STOP, kus jakési trubky nebo rám od televize.

Když jsme došli ke studánce, byli jsme už sice trochu unavení a tašky jsme měli už skoro plné odpadků, ale s radostí jsme se pustili do čištění naší studánky.

Při práci nám hodně vyhládlo, a proto jsme si natáhli na zem pláštěnky, sedli si na ně a nasyčili se. Po svačině jsme ještě chvíli pokračovali v čištění. Cestou domů jsme ještě omrkli SKI hotel. Byl to opravdu nádherný a poučný výlet.

Za třídu 4.B Monika Daňková

EZOP V SEDMIČKÁCH

TENTOKRÁT NA TÉMA DROGY

Jana Knapčoková a Martina Šikulová, 7.C

Každý čekal na příchod nám už známého Ezopa, který vždy přinese nejen spoustu zajímavých informací, ale také ulití z některých předmětů. Dříve jsme se s ním setkali v 6. třídě, kdy jsme se bavili o šikaně.

Tentokrát si s námi dvě hodiny v kruhu povídaly dvě sympatické slečny. Téma drogy nebylo nikomu neznámé, ba naopak. Každý toho věděl poměrně hodně, jelikož to bylo téma probírané ve výchově ke zdraví.

Po vytvoření kruhu a usazení na židli jsme se představili a na

lístečky napsali svá jména nebo přezdívky. Potom jsme si je hrdě připlácli na hrud'. Tímto dvě hodiny otevřenosti začaly.

Všichni prozradili, o jaké konkrétní droze se chtějí dozvědět více. Každý se zajímal o něco jiného. Nakonec jsme se všichni domluvili, že bychom rádi slyšeli o velice známé droze marihuaně. Asi proto, že je všude kolem nás a dost o ní slyšíme.

Nejvíce nás ale zajímaly skutečné příběhy ze života. Ticho při tomto vyprávění by se dalo krájet. Slečny z Ezopu nás

seznámily s vlastními zkušenostmi s lidmi závislými na drogách.

Od tvrdých drog jsme zvolna přešli k alkoholu. Je zajímavé, že i alkohol umí ničit životy. Slečny se nás zeptaly, jak bychom pomohli závislému, co bychom mu řekli. Nakonec jsme se shodli, že i když se nad dotyčným zlomí hůl, je to důvod k motivaci s tím přestat.

Slova, která padla při Ezopu, donutila nejednoho žáka přemýšlet. Ezop nám opět přinesl spoustu zajímavostí informací a rad. Díky za ně.

NA EXKURZI Dominika Kaštánková, 8.C V TEREZÍNĚ

23. dubna 2010 se celý devátý ročník a naše třída 8.C vydaly na exkurzi do Terezína. Už od rána to bylo mrzuté, protože jsme měli sraz před kulturním domem už v 6 hodin. Já osobně jsem cestou do Terezína měla smíšené pocity. Na jednu stranu jsem se těšila, že se dozvím něco nového o tématu, které mě celkem zajímá, a na druhou stranu jsem se trochu bála.

Z toho, co mi o Terezínu vyprávěli učitelé a příbuzní, mi běhal mráz po zádech, ale na vlastní kůži to nakonec tak hrozné nebylo, teda alespoň pro mě. Když jsme přijeli do Terezína, jako první jsme šli do muzea židovského ghetta, kde jsme měli úvodní přednášku o tom, co nás celý den čeká, a taky o tom, jak to tam obecně všechno tenkrát probíhalo. Potom nás paní průvodkyně provedla tím muzeem, bývalým ghettom a Magdeburskými

kasárnami. Potom jsme měli očekávanou pauzu na oběd, na které jsme s panem učitelem Smékalem a ostatními spolužáky ochutnávali žížaly... **J**

Po žížalkách jsme se vydali na Malou pevnost, kde nás tentokrát prováděl pán. A teprve tam mi začalo být úzko... Když jsem si představila to všechno, co tam ti lidé prožívali, a nikdo jim nechtěl nebo ani nemohl pomoci, tak se mi chtělo i docela brečet! Ze všeho nejvíc se mi ale líbila na

Malé pevnosti podzemní chodba. Měřila asi 180 cm na výšku a asi 1 metr na šířku nebo tak nějak. To byl úplně skvělý pocit, i když vůbec nevím proč. Na někoho to tam možná dopadlo, ale já se tam cítila skvěle...

Po prohlídce Malé pevnosti jsme se odebrali k autobusu a jeli jsme do Prahy, kde jsme měli krátký rozchod. No a potom následovala cesta domů, na které byla vlastně největší sranda... **J**

ŠEŠŤÁCI NA ÚŘADU

Mgr. J. Hnfdillová, Mgr. D. Svobodová

V průběhu měsíce dubna navštívili žáci všech 6. tříd v rámci hodin občanské výchovy Městský úřad v Novém Městě na Moravě. Cílem exkurze bylo blíže poznat fungování tohoto důležitého orgánu a seznámit se s jeho pracovníky a jejich úkoly.

V letošním roce se nám akce velice líbila zejména proto, že na nás hned od počátku dýchla přátelská atmosféra. O ni se staraly především pracovnice odboru školství Mgr. Teplá a paní Poulová, které na nás vždy čekaly ve vestibulu. Zde seznámily děti s matrikou, podatelnou a obřadní síní.

Žáci se nebáli odpovídat na téměř záludné otázky (za což byli v případě správné odpovědi pochváleni a odměněni čoko-

ládskou), ale ani zasypat pracovníky úřadu množstvím zvědavých otázek.

V dalších patrech se seznámili s fungováním počítačové sítě Hejkalnet a získali zde rovněž informace o nebezpečnosti facebooku či jiných podobných sítí.

Dozvěděli se, co je potřeba k vyřízení občanských průkazů a cestovních pasů. Debatovali o práci dopravního odboru a odboru investic a správy ma-

jetku. Jejich vědomosti o třídní odpadů byly bezkonkurenční.

V nejvyšších patrech pak žáci nahlédli do zasedací místnosti a vžili se do role zastupitelů města. Také se podívali do kanceláře paní starostky a pokochali se pohledem na celý městský úřad z ptačí perspektivy.

Tato exkurze jistě přispěla k rozšíření povědomí dětí o práci úředníků našeho města.

CO ZAUJALO ŽÁKY NA ÚŘADU NEJVÍC? NĚKOLIK NÁZORŮ DĚTÍ Z 6.A...

Nejvíce se mi líbila kancelář paní starostky a obřadní síň.

Renča Sobotková

Líbilo se mi, že se nás paní úřednice ptaly na různé otázky a za správnou odpověď jsme dostali malou čokoládku.

Bára Macháčková

Je fajn, že skoro všechny služby pro občany jsou v jedné budově. Nejvíce se mi líbila kancelář paní starostky, ale na druhé straně jsem byla překvapena nepořádkem v počítačové místnosti, kde byla nejen spousta prachu, ale dokonce i lyže!

Kristýna Vrátná

Líbilo se mi, že jsme si mohli vyzkoušet, jak hlasuje zastupitelstvo, ale byl jsem zklamáný, že se exkurze protáhla a my přišli o velkou přestávku.

Petr Šmída

Na městském úřadě byla spousta zajímavých věcí, nejvíce mne překvapilo asi to, že náš pan ředitel může oddávat.

Dan Srnský

Ted' už vím, že se asi začne regocentrum stavět už tento rok. Taky jsem zjistil, k čemu je matrika, a vím, kde se dělají pasy a občanské průkazy.

Vlád'a Tvarůžek

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

ŠKOLNÍ HRA POKRAČUJE

Do královských knihoven přibyly další knihy...

Kniha II.

Ve čtvrtek 28. ledna 2010 jsme si neodnesli domů jen pololetní vysvědčení, ale i dobrý pocit z plnění dalšího úkolu v naší hře. Ten den se nám dařilo - do všech hradních knihoven přibylo po jedné knize. Podařilo se nám vyluštit rébus a ve skrývačkách najít holčičí jména. Jen Karlštejn a Alštejn je chudší o jeden tolar (za nápovědu), ale nelitují toho, ještě nemají pokladnici prázdnou.

Pustili jsme se i do dalšího, ale těžšího úkolu. Chtěli jsme získat **první klíč** k hradní knihovně. Úkolem bylo vymyslet a napsat příběh na příslaví z rébusu a to nám dalo docela zabrat. Tlačil nás čas, neboť rébus, skrývačky i příběh jsme museli stihnout za 45 minut. Ještě se musíme hodně učit, abychom se uživilí jako spisovatelé. Ale přesto dva klíče mají své majitele – Karlštejn a Hanštejn.

Kniha III.

V měsíci únoru nás čekal další nelehký úkol. Nejprve každý

vladař přečetl svému týmu pohádku Král Bečka. V textu se však zatoulala některá slova, bylo jich celkem 18, a tak jsme museli dát všechny hlavy dohromady a ztracená slova do volných míst napsat. Tady se všem týmům dařilo, jen Alštejn dvě slova ve větách trochu zamotal. Inu, není nad to si pořádně pročíst svoji práci.

Dalším úkolem bylo nakreslit krále Bečku, jak si ho každý ve své fantazii vypodobnil. Kreslili všichni členové týmu. Sešla se krásná výtvarná díla, u nichž jsme hlavně oceňovali, že postavy vznikly v tak krátké době. Jen některým výtvarům ze Sonštejna chyběla barva – škoda, že vladař svůj tým více nehonil a neupozomňoval na ubíhající čas (jak jsme to často slyšeli u Hanštejna).

Posledním úkolem, za který týmy mohly získat **druhý klíč** k hradní knihovně, byla dramatizace pohádky o Bečkovi. Tady každý tým mohl využít jednoduché rekvizity (královskou korunu, uši oveček, plášť, zástěru, bílé látky, klobouk, kuchařskou čepici, vařečku), které dostal k dispozici. Na zkoušku měly týmy omezený čas – 20 minut.

Zde se už projevily herecké geny, fantazie a improvizace. Každý tým pohádku ztvárnil podle sebe. Viděli jsme čtyři představení s využitím nabídnutých rekvizit a pomůcek. Společně jsme pak hodnotili výkony jednotlivých týmů, všímali jsme si rozdělení a obsazení rolí (žádná nesměla chybět), jednání postav a zda byla myšlenka celé pohádky zachována.

Jak představení dopadlo? Nejlépe si vedli „herci“ z Hanštejna, ale i Alštejn si dopadl velmi dobře. Kdyby tým z Karlštejna a Sonštejna obsadil roli vypravěče, mohl by se pyšnit dalším klíčem. Tak snad příště....

Kniha IV.

I v březnu jsme nezapomněli na naši školní hru a tentokrát jsme mohli získat nejen další knihu, ale i v pořadí třetí klíč. Co čekalo každý tým? K získání čtvrté knihy jsme museli splnit 3 úkoly:

1. najít 7 rozdílů na obrázku
Tady jsme procvičili náš zrak, ale hlavní řešitelé byli prvňáci.

2. vyřešit kvíz

Zde každý musel zavzpomínat, jak dobře zná pohádky Karla Jaromíra Erbena.

3. utvořit dvojice z pohádkových postav

Během jedné minuty jsme museli seřadit z třiceti kartiček správné dvojice – např.: Tom – Jerry, Manka – Rumcajs, pták Ohnivák – liška Ryška...

Získat **třetí klíč** k hradní knihovně je vždy obtížnější. Úkoly jsou stavěné tak, aby si jednotlivé týmy lámaly hlavičky. Tentokrát hledaly 10 českých spisovatelů ve skrývač-

kách. Jak se hodnotilo? Týmy měly daná pravidla, nesměly přesáhnout vymezenou dobu – třicet minut. Knihu i klíč pro své knihovny získají jen tehdy, pokud budou mít všechny body, nebo ztratí pouze jeden.

Všem hradům se tentokrát dařilo a do knihoven jim přibyla další kniha. Je vidět, že když dají ve své skupině všichni hlavy dohromady, mají úspěch zaručený. Řešení úkolu třetího klíče ale zamotalo hlavu téměř všem. V některých větách ne a ne najít známá či méně známá

jména. Také ubíhající čas nám nepomohl. Tak jsme asi vytvořili nová jména – např.: Šivka, Ládek, Bylaza, u jména Seifert dva týmy zapomněly na poslední písmeno T. Proto byl vydán jenom jeden klíč a to pro knihovnu hradu Alštejn - ti našli bez jediné chybičky všechny spisovatele.

Ještě nás čekají další knihy i klíče, tak doufáme, že zrovna ten příští úkol bude pro nás hračka...

V PODVEČER ČTEME STÁLE RÁDI

2. PODVEČERNÍ ČTENÍ

Po delší odmlce se u nás v březnu uskutečnilo 2. podvečerní čtení. Tentokrát byl hostem **Jan Opatřil** – autor knížky pro děti Dobrodružství kapříka Metlíka.

Tento mladý autor je studentem Jihočeské univerzity se zaměřením na rybářství, takže jeho orientace v „podvodním světě“ je na místě. Náš host

nám předčítal i vyprávěl příběhy malého kapříka a jeho kamarádů, kteří se dostali z malého rybníčka až do nebezpečné přehrady.

Svoje čtení prokládal otázkami přiměřenými dětem, které následně odměňoval za správnou odpověď kyselými bonbóny – rybičkami. Jistě si dovedete představit, jak si všichni lámali

hlavičky, aby jejich odpověď byla ta správná. Na závěr vyhodnotil 3 nejlepší obrázky na rybí téma.

Výherci dostali knížky věnované paní Zachovou ze žďárského knihkupectví, která nám s organizací našich čtení pomáhá. Ostatní účastníci si zase odnesli drobné předměty s logem Celé Česko čte dětem.

3. PODVEČERNÍ ČTENÍ

Protože duben je tradičně měsícem bezpečnosti silničního provozu, jako dalšího „předčítače“ jsme si pozvali dopravního policistu ze Žďáru nad Sázavou – poručíka **Milana Prokopa**. Vybral si k četbě Autopohádky Jiřího Marka a výběr se ukázal jako ideální.

Pohádky jsou přiměřeně dlouhé, vtipné, poučné...

Následovala soutěž o pravidlech pro chodce a cyklisty, kde děti předvedly skvělé znalosti a byly odměňovány dopravními materiály a vymalovánkami, které pan poručík přivezl.

Na závěr nám host zahrál na kytaru několik známých písniček a společně jsme si zazpívali. Třešinkou na pomyslném dortu bylo vyhodnocení obrázků s dopravní tematikou, které děti vytvářely během týdne ve školní družině. Všichni výherci dostali opět pěkné knížky, které nám věnovalo Knihkupectví

Šemrincová ve Žďáru nad Sázavou.

Dalším milým hostem na obou čteních byla i paní Jana Tlustá

– koordinátorka akce Celé Česko čte dětem pro kraj Vysočina, která dětem přivezla záložky, pohlednice a obrázky a pro výherce soutěží nádherné

kalendáře Celé Česko čte dětem.

4. PODVEČERNÍ ČTENÍ

Neuběhlo mnoho času a zase se scházíme při knížce. Sice už není venku tma, takže atmosféra je trochu jiná, ale těšíme se. Tentokrát dopředu víme, že naším hostem bude paní **Miroslava Němcová** – současná politička, dříve majitelka knihkupectví a přítelkyně dobrých knížek.

Dnešní společnou četbou je zajímavá kniha – napůl pohádka, napůl detektivka. Jmenuje se Pohádkový detektiv a je od autora Zdeňka K. Slabého.

Děti poslouchají, ani nedutají. Paní Němcová dokáže vzbudit napětí při čtení o pátrání po ztracené víle Mateřídoušce a zajišťování podezřelých stop čaroděje, rytíře a hejkala.

Nechybí ani oblíbená vědomostní soutěž – tentokrát pohádková. Víte například, kdo řekl větu: „Odvolávám, co jsem odvolal, a slibuji, co jsem slíbil?“ Dovedli byste vyjmenovat alespoň šest jmen pohádkových princezen či kouzelných předmětů? Říci, kolik

vlasů má Rákosníček a jaké kalhotky má krtek?

Dobře se bavíme, zpíváme s kytarou a těšíme se na to hlavní – vyhlášení vítězů výtvarné soutěže na pohádkové téma. Rozhodování není lehké. Všichni se snažili, protože chtějí získat pěkné ceny.

I tentokrát dostávají vítězové knížky, dětské časopisy, puzzle a Hana Machová ze 4. ročníku za 1. místo výpravný kalendář

Celé Česko čte dětem. Ale žádný účastník neodejde s prázdnou – všichni dostávají pohlednice Celé Česko čte dětem a od paní Němcové CD s pohádkou ve čtyřech jazycích.

Rozcházíme se v dobré pohodě a těšíme se na květnové – letos poslední setkání s knížkou.

Kamarádi ze Slavkovic

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 59 – květen 2010

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková, Mgr. Dagmar Svobodová

Dominika Edlmanová, Věra Králová, Nikola Švárová, Petra Vodičková, Dominika Kaštánková

Jana Knapčoková, Martina Šikulová, Aneta Dufková

e-mail: puclik@nmm.cz <http://zs1.nmm.cz>

Číslo 59 vyšlo 18. května 2010 v nákladu 35 výtisků